

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові».
(Рим. 1:16))

**№2 (77)
ЛЮТИЙ
2011 РОКУ**

ПРИХОВАНІ АСПЕКТИ СЛУЖІННЯ

Віктор Вознюк
Завідувач відділу освіти
ЦХВЕ України

Молитва духом і розумом

Якось я потрапив в одну баптистську громаду. Молилися їхні служителі. І я побачив одну річ: молилися розумом так, як баптисти, ми не вміємо.

Нам потрібен баланс. Про це говорить Слово Боже. І скажіть — як найкраще можна свої потреби, свої бажання і прохання висловити Богові — молитвою духом чи молитвою розумом? Чого чекає Бог від нас — щоб ми поклалися лише на натхнення

від Святого Духа і цим заспокоювалися чи, все ж таки, вчилися молитися. Коли ми йдемо кудись на прийом, то готуємося до цього, продумуємо свої слова. А коли йдемо до Бога?

Усі ми повинні вміти своєю рідною мовою заявити перед Богом про свої бажання і потреби. Безумовно, духовна складова потрібна. Є речі, де ми не можемо висловити суть, і Дух Божий дає нам натхнення. Ми навіть не здогадуємося, наскільки те чи інше важливо, і Бог допомагає нам в молитві.

Ще раз наголошую, що не маю наміру спростувати чи применшити значення молитви духом. Але звертаю увагу і на важливість молитви розумом.

Божя воля і мій ультиматум

Чи не доводилося нам молитися на взірць: «Господи, якщо це Твоя воля, хай так буде. Якщо ні — зруйнуй...» Я так молився. І зауважив, що щось тут не так. Буває, явно видно, що те чи інше

— не воля Божя, а Бог це не руйнує. Я спілкувався з друзями, служителями — ситуація аналогічна. У чому річ?

Одного разу я поставив Богові черговий ультиматум. І зайнявся собі своїми справами. І раптом чую якийсь внутрішній голос — мовляв, у мене нічого не вийде. І в голові промайнуло слово: «Пізнавайте, що є воля Божя...» Я зрозумів свою помилку — не можна Богові ставити умови. Моє завдання як служителя — пізнавати волю Божу і на основі цього вже приймати рішення.

Як пізнавати волю Божу? Це нелегко. Легше сказати: хай буде так, як Ти хочеш. Бо для того, щоб пізнавати Його волю, не досить читати Слово Боже, для цього доведеться ще взяти до рук ручку і записник, щоб записувати думки. І тоді не буде потреби десь їздити до пророків — перечитаєш свої записи — і прийде впевненість, що має бути саме так, що саме це воля Божя.

ст. 5

ЧОГО ДОПОМИНАЄТЬСЯ ВІД НАС БОГ

Михайло Паночко

Старший єпископ Церкви ХВЕ України

«Отже, я свідкую тобі перед Богом і Христом Ісусом, що Він має судити живих і мертвих за Свого приходу та за Свого Царства. Проповідуй Слово, допоминайся вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою. Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахиляться. Але ти будь пильний у всьому, терпи лихо, виконуй працю благовісника, сповняй свою службу» (2 Тим. 4:1-5).

Павло написав цей лист з тюрми. Служіння апостола добігло до кінця. А при кінці буває найважче. При кінці бувають особливі, глибокі переживання. Про них апостол пише зі смутком в серці: «Бо Димас мене кинув, цей вік полюбивши, і пішов до Солуня, Крискент до Галатії, Тит до Далматії.

За мною сам тільки Лука. Візьми Марка, і приведи з собою, бо мені він потрібний для служби» (2 Тим. 4:10-11).

Така потужна постать, сильна особистість. І сильним Павла зробила зустріч тет-а-тет із Христом.

Сьогодні подібним чином Бог відкривається мусульманам. Я вже чув декілька таких свідчень і вірю, що Господь має якийсь план для народів, що перебувають під ярмом ісламу. Ісус являється їм особисто, і ці вражаючі зустрічі роблять тих людей дуже твердими в вірі.

Отож Павло пише лист з тюрми. Обставини склалися складні, але він не занепадає духом і пише свої останні листи, які до сьогодні

збудовують і надихають все християнство, особливо проповідників Божого Слова.

Він каже: «Я свідкую тобі перед Богом і Христом Ісусом, що Він має судити живих і мертвих...» Він нагадує нам, віруючим людям, що Ісус — Суддя. Чи пам'ятаємо ми, що станемо колись на судилище Христове, чи віримо в це?

Далі Павло акцентує на приході Ісуса, і його слова, які зазвучали дві тисячі років тому,

сьогодні ще більш актуальні.

Потім Павло настановляє Тимофія і найперше каже проповідувати Слово. Не розказуй, а проповідуй. Очевидно, у тому захований великий зміст. Акцент він робить на Слові. Чому? Бо Слово було на початку. «А Слово в Бога було... повне благодаті та істини».

«Слово Твоє є істина», — сказав Господь. Іншими словами, треба проповідувати істину. Від проповіді Слова народжується і будується віра.

Та я зауважив, що в деяких церквах акцент роблять більше на емоціях, ніж на Слові. Люди очікують зцілення, гучної молитви, їм не цікавить Слово.

Бог запитає з нас, служителів, що ми ставимо на перше місце — прославлення, музику, хор? Що, на нашу думку, найбільше має впливати на церкву? Усі ці речі мають бути. Але як допоміжні. На першому місці має бути Слово.

ст. 4

МІСІОНЕРСТВО І ДУХ СВЯТИЙ

«І трапилося тими днями, вийшов наказ царя Августа переписати всю землю. Цей перепис перший відбувся тоді, коли владу над Сирією мав Квіріній. І всі йшли записатися, кожен у місто своє. Пішов теж і Йосип із Галілеї, із міста Назарету, до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Вифлєс, бо походив із дому та з роду Давидового...» (Лк. 2:1-4).

Коли на землі мав повстати Божий Місіонер, Лука скрупульозно звертає увагу на політичні події того часу. Сьогодні, коли проводять переписи населення, то йдуть до наших домів. Тоді євреї змушені були йти до переписувачів, щоб записатися. Йосип і Марія як законслухняні громадяни своєї країни вирушають у Вифлєс.

Микола Синюк
Єпископ

Але які б закони не приймалися, які б накази не видавали політики, завжди буде виконане Слово Боже. Бо воно незмінне. І ті мужі, які приймали рішення про перепис, і гадки не мали, що насправді виконували план Божий.

Теми місіонерства і євангелізації не надто популярні. Однак говорити про них необхідно — про них навчав Слово Боже. «І благословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того проклинаю. І благословляється в тобі всі племена землі!» (Бут. 12:3); «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Основною ідеєю приходу Ісуса на землю було поширення Доброї Звістки про Отця Небесного.

Згадаймо про Авраама — лю-

дину, яка була по-особливому вибрана Богом, мала особливі стосунки з Богом, людину, з якою Бог спілкувався. Отримавши вражаючу звістку про народження сина, він не побіг всім розказувати про це, він пішов вслід за Божими посланцями. У нього були інші переживання — Содом і Гоморра, де жив його племінник Лот. Аврааму не було байдуже до жителів тих розпусних міст.

Недавно канцлер Німеччини Ангела Меркель заявила, що в Німеччині не багато мусульманства — у Німеччині мало християнства. Содом і Гоморра загинули не тому, що там було багато грішників, але тому, що там було мало праведників.

ст. 5

КАРНИЙ КОДЕКС ХРИСТІЯНИНА

Іван Хрипта
Єпископ

Але люди не мають здатності бути служителами Нового Заповіту. Бути служителем Нового Заповіту — це Божий дар. Що потрібно, щоб отримати цю здатність? По-перше, увірувати. Треба, щоб Дух Божий поміняв нас. У притчі про старі і нові бурдюки сказано, що аби вливати молоде вино, тобто нове вчення, потрібні нові бурдюки. І скільки таких старих бурдюків уже порвалися.

«І Він нас зробив бути здатними служителами Нового Заповіту, не букви, а духа, бо буква вбиває, а дух оживляє» (2 Кор. 3:6).

Павло нагадує, що здатність бути служителами нам дав Бог. Чи всі люди мають здатність бути служителами Нового Заповіту? Іноді на запитання, як потрапити в Божє Царство, відповідають, що треба робити добрі вчинки, а якої ти віри — це не має значення. У тому велика частка правди. Уся Біблія побудована на 13-му розділі Першого послання Павла до коринтян. Там сказано, чого вимагає від нас Боже Слово.

У чому полягає здатність бути служителем Нового Заповіту? Є біблійні вимоги, яким ми всі маємо покоритися. Бо коли Бог дає здатність, то Він має право і на вимоги. Коли прийшло світло Божої благодаті на Ісаю, він побачив не брата, не Ізраїля, а себе — і виніс собі вирок: горе мені. Але після коротеньких процедур на запитання Господа, кого Йому послати, Ісаї сказав, що він піде.

Слова Господні можна слухати по-різному. Ізраїльтяни тяжко

слухали, дуже погано бачили і не могли сприйняти Божих слів, бо мали огрубіле серце. Що тоді робити? Каже Господь, що коли вони не звернуться до Нього, щоб Він зцілив їх, буде біда. Огрубіле серце — це дуже велика небезпека, вивести з якої може лише милість Божа.

Ми слухаємо Боже Слово і покликані цьому Слову довіряти. Усі ми віруємо в Слово Боже, але чи всі довіряємо йому?

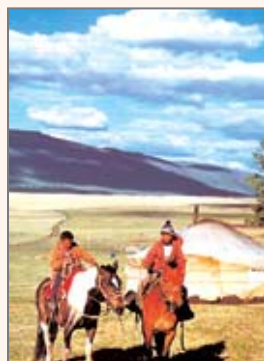
ст. 3

БІБЛІЙНИЙ ІВРИТ

Іврит починаєш любити, навіть вивчаючи цю мову поверхово. Відчуваєш запах чорнила і пергаменту. Бачиш перед собою єврейського писаря, повністю зануреного у виписування символів. Але особливо вражає те, що маєш справу з текстом, який є Словом Божим до найтоншої риси.

ст. 7

МОСТИ БРАТЕРСТВА

Керуючись дорученням Христа: «Ідіть по цілому світові та Євангеліє проповідуйте» (Мр. 16:15), у 1995 році українські місіонери з Волни розпочали духовну працю в Республіці Тува Російської Федерації.

Республіка Тува — невелика країна, звідусіль оточена горами. Це географічний центр Азії — саме тому в столиці республіки м. Кизилі встановлений обеліск «Центр Азії».

Традиційна культура — культура кочівників, традиційна релігія — шаманство, переплетене з ламаїзмом. Міжетнічні стосунки непрості — часто стаються сутички між тувинцями і росіянами на національному ґрунті.

ст. 2

2-4 лютого в Івано-Франківську проходила конференція служителів Церкви ХВЕ південно-західного регіону України. Тема конференції – «Бачення, стратегія, ресурси». Більше 110 служителів із Закарпатської, Чернівецької, Тернопільської, Хмельницької та Івано-Франківської областей з'їхалися до обласного центру Прикарпаття для того, щоб порозмірковувати над стратегією служіння в умовах сучасності.

Чому так важливо сьогодні мати бачення і конкретні цілі для церкви? На це запитання відповів у своєму викладі старший пресвітер церков ХВЕ Хмельниччини Ростислав Мурах, наголосивши на тому, що: «По-перше, бачення зміцнює моральний стан (1 Кор. 1:10). По-друге, знижує відчуття неспіху, розчарування (Як. 1:8), дозволяє зосередитися на тому, що дійсно важливе і потрібне (Фил. 3:13), заохочує та привертає до співпраці інших (Фил. 1:4-5)». Сформульоване бачення церкви — це спроба заглянути в майбутнє.

Тему «Удосконалення праці в місцевій церкві» виклав єпископ Юрій Веремій. Служитель звернув увагу на практичний бік служіння у церквах. «Щоб церква могла успішно функціонувати, потрібна структура, в якій кожен знає свої права та обов'язки. Для кожного відповідального служителя повинна бути інструкція, де чітко прописані його обов'язки і права, і про це має знати вся церква». На основі Біблії брат Веремій дав конкретні визначення служіння дия-

конів, відповідальних за невеликі домашні групи, відповідальних за новоутворені церкви, керівників молоді. Доврою ілюстрацією семінару стала структура івано-франківської церкви ХВЕ.

Завідувач відділу освіти ЦХВСУ Віктор Вознюк виклав погляд на тему «Невидимі аспекти служіння», а також подав інформацію про нові проекти відділу освіти Церкви ХВЕ України, у тому числі й про наміри підготувати посібник «Духовний мінімум», який стане базою для загальноцерковної освіти.

Про нове бачення щодо служіння місіонерства розповів директор місії «Голос надії», заступник старшого єпископа Церкви ХВСУ Микола Синюк. Пастор Іван Іванюк, який відповідає за співпрацю місії «Голос надії» з обласним об'єднанням церков ХВЕ Івано-Франківщини, розповів про утворення нових церков на Прикарпатті.

«Здорова наука базується на Слові Божому», — така головна думка проповіді-настанови старшого єпископа ЦХВСУ Михайла Паночка. Старший служитель надав також інформацію про стан церковно-державних відносин, про взаємини між протестантськими та іншими конфесіями, відповів на питання присутніх.

Результатом роботи конференції стало прийняття спільної резолюції.

РЕЗОЛЮЦІЯ КОНФЕРЕНЦІЇ СЛУЖИТЕЛІВ ЦЕРКОВ ХВЕ ПІВДЕННО-ЗАХІДНОГО РЕГІОНУ УКРАЇНИ: «БАЧЕННЯ, СТРАТЕГІЯ, РЕСУРСИ»

Ми, учасники конференції — єпископи, пастори, пресвітери, диякони — служителі Чернівецької, Хмельницької, Тернопільської, Івано-Франківської та Закарпатської областей глибоко стурбовані тим, що:

- в Україні сьогодні спостерігаються процеси глибокої соціальної трансформації. Характерною ознакою, що пронизує всі сфери суспільства, є поширення кризових явищ, у тому числі і в духовній сфері;

- в основі глобальних негараздів лежить розбещення людини — особистісна дезорієнтація відносно Бога і Його цінностей. На перший план виступають не вічні цінності, а так звані «цінності розвитку»: мотивація добробуту, успіху, прискорення отримання результату і віддачі, орієнтація на високотехнологічні процеси тощо.

Водночас зберігається зростання ролі Церкви в процесі трансформації сучасного суспільства, росте довіра до неї з боку громадськості. Натомість сама Церква проходить випробування свободою.

Нашою метою залишається:

- виконання місії Церкви — Великого Доручення Ісуса Христа — через представлення Бога в усіх сферах життя суспільства, проповідь Євангелія (Мат. 28:19-20, Мк. 16:15)

- духовне оснащення служителів для підвищення ефективності служіння (1Петр. 4:10)

Перед Церквою, що має небесне походження, стоять завдання:

- бути світлом та сіллом для світу (Мт. 5:13-14), впливати на суспільство з метою збереження його від моральної деградації;

- стати Церквою, рушійною силою якої є Божя воля, Божий задум, Боже бачення (Мт. 16:18, Пр. 19:21);

- берегти й утверджувати Божу правду у світі (1 Тим. 2:15);

- жити і діяти в єдності, керуючись вченням Ісуса Христа, переданим через пророків та апостолів (Еф. 2:19-22).

Ми усвідомлюємо, що кожен з нас покликаний на спасіння і служіння Богу, Церкві і світу (Еф. 4:7).

Ми проголошуємо, що:

- наша першочергова відповідальність — це відповідальність перед Богом, у тому, щоб проповідувати Його Слово, виконувати Його волю, (2 Тим. 4:2), мати ціль та бачення у своєму житті;

- маємо реально оцінювати свої сили, ресурси, щоб досягати поставленої мети (Лк. 14:28);

- мусимо усвідомлювати свою відповідальність перед Богом за сьогоднішнє і майбутнє держави України та українського народу.

На шляху виконання Великого Доручення ми закликаємо керуватись біблійними принципами та євангельськими методами.

Рекомендуємо:

- щорічно проводити тематичні конференції;

- виробити стратегію розвитку Церкви ХВЕ південно-західного регіону України;

- сформувати в церквах правильне ставлення до Інтернет-простору. Доручити відділу освіти розробити та провести відповідне навчання для керівників церков;

- служителям церков постійно підвищувати власний духовний рівень;

- служителям церков постійно дбати про належний взаємозв'язок між поколіннями та віковими категоріями в церквах;

- порушити питання на Комітеті ЦХВСУ про допомогу з боку обласних об'єднань в місіонерській праці в інших областях;

- рекомендувати будівництво нових домів молитви полегшеної конструкції за типовими проектами.

Висловлюємо подяку Господу нашому і Спасителю Ісусу Христу за сприятливий час і можливість проведення цієї конференції, її організаторам, спікерам та учасникам, а також служителям і громаді місцевої церкви ХВЕ м. Івано-Франківська за гостинність та організацію роботи.

Демонструємо нашим зібранням приклад згуртованості, одностайності, єдності та єдності у виконанні Божої волі.

м. Івано-Франківськ.

2-4 лютого 2011 року.

МОСТИ БРАТЕРСТВА

Керуючись дорученням Христа: «Ідіть по цілому світові та Євангеліє проповідуйте» (Мр. 16:15), у 1995 році українські місіонери з Волині розпочали духовну працю в Республіці Тува Російської Федерації.

Республіка Тува — невелика країна, збудована оточена горами. Це географічний центр Азії — саме тому в столиці республіки м. Кизилі встановлений обеліск «Центр Азії».

Традиційна культура — культура кочівників, традиційна релігія — шаманство, переплетене з ламаїзмом. Міжетнічні стосунки непрості — часто стаються сутички між тувинцями і росіянами на національному ґрунті.

У результаті в непростих умовах служіння за 15 років в Туві засновано більше 40 церков і груп, утворено Красноросько-Тувинське об'єднання церков ХВЕ, єпископом якого до 2009 року був місіонер з Волині В. Величко.

Маючи на меті продовження духовної співпраці на міжнародному рівні, місіонерський відділ Церкви ХВСУ розробив проект «Україна — Тува: мости братерства». Проект розра-

хований на чотири роки і поділяється на три етапи.

Цього року впроваджується перший етап, що передбачає ознайомлення з духовною ситуацією в республіці, проведення спеціальних зустрічей, формування групи викладачів для проведення теоретичних і практичних занять тощо.

У 2012 — 2013 роках заплановано організувати місіонерську школу для підготовки нових працівників, готових

служити в Туві, а також підготувати проектну документацію для будівництва в Кизилі духовно-освітнього центру ХВЕ.

Відкриття центру заплановано на 2014 рік. Тоді ж повинно бути закінчене формування відділу освіти ЦХВЕ Туви, що передбачає максимальне залучення до навчального процесу національних лідерів і викладачів.

Безперечно, проект не вдасться реалізувати без молитовної підтримки

та активного заохочення до співпраці місії, відділів церков ХВЕ в Україні і за кордоном, залучення інвестицій, активного висвітлення реалізації проекту в ЗМІ Церкви ХВСУ.

Співпраця з церквами ХВЕ Туви дасть змогу Церкві ХВЕ України реалізувати заклики Господа Ісуса іти з Доброю Новиною до краю землі, активніше залучати молодь до євангелізації та місіонерства за межами України.

ЧЕРКАЩИНА ДЛЯ ХРИСТА

Черкаське обласне об'єднання церков ХВЕ — одне з найменших у нашому братерстві і налічує сім церков із загальною кількістю 260 членів. Для порівняння ОЦХВЕ на Черкащині має 40 церков, баптистське братство — 162 церкви (6532 чол., 129 пасторів).

Зважаючи на таку ситуацію, євангелізаційний та місіонерський відділи Церкви ХВЕ України розробили проект задля відкриття нових церков ХВЕ в Черкаській області, який назвали «Черкащина для Христа».

Проект зорієнтований на відкриття нових церков в області, активізацію духовного життя існуючих громад ЦХВ та підбадьорення їх на служіння благовісту і розрахований на чотири роки.

Зокрема, він передбачає організацію місіонерської школи, відкриття нових церков і груп і, як наслідок, активізацію євангелізаційної та духовно-просвітницької роботи на Черкащині, поширення благовісту в області тощо.

Для духовної підтримки проекту в церквах Черкаської області і по всій Україні будуть організовані молитовні групи. Командам місіонерів на місцях допомогатимуть мобільні місіонерсько-євангелізаційні групи, що складатимуться з досвідчених місіонерів і благовісників.

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Павло пише до Тимофія: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божя людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17).

Слово корисне. А чи може воно бути для нас не корисне? Може. Ось що читаємо в Посланні до євреїв: «Бо Євангелія була звіщена нам, як і тим. Але не принесло пожитку їм слово почуте, бо воно не злучилося з вірою слухачів» (Євр. 4:2). Слово, яке ми не розчинили вірою, користі нам не дасть.

Тим, які були в пустині, які слухали Слово, користі воно не принесло. Ми покликані розчинити вірою Божє Слово.

Як це можна зробити? Ми всі, мабуть, мали справу з клеями. Клей завжди продають в комплекті з розчинником. Банка з клеєм може стояти біля банки з розчинником роками – і нічого не зміниться. Але як тільки ми їх поєднаємо, то можемо робити з ним те, для чого він створений, клей виконує своє призначення.

Ми покликані розчинити Слово вірою. Це сила Божя. Слово Божє незмінне, тверде, основа основ. Бог ніколи нічого не передумує, не дає ходу назад. Його Слово міцне і сильне. Але воно потребує розчинника – нашої віри.

Бог дав здатність людям вірити. Згадаймо наших прабатьків – Адам був покликаний довіритися Богу, вірити, що в разі непослуху смертю помре. І мав на тому триматися. Але прийшло інше слово – і жінка зважила, що вигідніше.

До нас надходить багато інформації. І я зауважив, що ми здатні легко вірити неправді. Почули щось за когось – і приймаємо як факт, стаємо ланкою ланцюга, через яку передається далі ця брехня. І потім є наслідки.

Ми покликані вірити в Божє Слово. Але іноді великі мужі Божі не розчиняли слово вірою – згадаймо про Мойсея, який замість того, щоб сказати скелі, вдарив по ній. Мойсей звик до свого жезла – усі ми до чогось звикаємо. Думаю, що на той жезл всі дивилися косо. І він не сказав – вдарив жезлом. Він не зміг розчинити

КАРНИЙ КОДЕКС ХРИСТІЯНИНА

слово вірою.

Уявіть собі чоловіка, який все життя молився про якусь потребу. І раптом біля жертовного кадильника він бачить посланця неба і лякається. Але тут чує радісну звістку – молитва твоя почута, жінка твоя народить, і то кого народить! Він буде великий, наречеться таким і таким... А той чоловік дивиться на ангела – і не вірить. Я старий, жінка стара... Як таке може бути!

Думаю, на той час він про свою біду вже не мовився – не було сенсу. І він не зумів розчинити слово вірою.

Слово було послане і Марії. Вона вислухала його і дала одне маленьке запитання. Марія не сумнівалася, але просто поцікавилася. І отримала пояснення. Вона легко розчинила слово посланця вірою.

Коли вона зустрілася з Єлисаветою, то Єлисавета їй пророкувала: «Блаженна ж та, що повірила, бо збудеться проречення від Господа» (Лк. 1:45).

Є люди, що розчиняють слово вірою, і в результаті змінюється доля цілої сім'ї і навіть нації. Згадаймо, як почула слово одна жінка в Єрихоні і увірнула в нього – непопулярна жінка. І які були наслідки? Сім'я її увійшла в родовід Ісуса.

Проповідники дуже хочуть, щоб почуте слово вірою розчинила аудиторія. Іноді ми самі того не робимо, а хочемо цього від людей.

Ми претендуємо на найвищий рівень пізнання Господа. То маємо вміти це робити. Бо з нас набагато більше спитають. Нам багато вручено, і з нас за це спитають.

У нас грандіозні плани. Ми маємо бачення далеко наперед. І це дуже добре. Але питання до вас: ми вже в Божому Царстві чи ще ні? Ми ідемо, ми – ті, хто перейшов море. Єгипет позаду, але попереду – Йордан. Нас багато, але скільки з нас досягнуть цілі? До нас також

Іван Хрипта
Єпископ

є вимоги Божого Слова.

Одного разу якийсь юнак відійшов від Ісуса з печаллю. Таких було небагато – здебільшого люди ішли, радіючи і прославляючи Бога. Хіба що фарисеї печалилися, бо не могли Його спіймати. І от Ісус підсумовує – як тяжко багатому увійти в Царство Божє. І наводить приклад про верблюда і голчине вушко.

Учні дуже здивувалися і збентежилися – мовляв, хто тоді зможе спастися. І як повісв Ісус – може, Він пожалкував, думає, що треба було стриматися, що Він поспішив? У нас таке буває, чи не так? Якби ми знали, яка буде реакція, жалкуємо ми, то б не говорили такого.

То треба було Ісусу таке говорити? Так, треба. Усі ми мандруємо в Божє Царство. Але в Божому Царстві є фільтр, який фільтрує всіх нас, усіх подорожніх на цьому шляху. Він покладе нас на сито, просіє нас.

Скільки праведних Бог знайшов серед людей за часів Ноя? Одного. Бог хоче наповнити Царство людьми відданими, перевіреними, які довіряють Його Слову. Чому Ісус ще не повернувся? Видно, Бог ще не набрав кандидатів. Бог чекає, і коли останній кандидат пройде, настане кінець.

Новий Заповіт даний нам для того, щоб ми його бездоганно виконували. І він містить своєрідний карний кодекс. Зокрема, у Посланні до галатів. Карний кодекс містить звинувачення і вирок. Три вірші розповідають про діла плоті. І Павло нагадує, що ті, хто чинить так, Царства не наслідують. І я задумався: я можу так

активно працювати, служити день і ніч – і в Царство не потрапити.

У Мт. 23 читаємо про фарисеїв і лицемірів, які обходять море і сушу, щоб повернути хоча б одного, а коли це стається, то роблять його гіршим за себе.

Яка мені користь, коли ви всі потрапите в Царство, а я – ні? Ніякої. Наші очі відкриті, за що дяка Богові, але дуже добре, коли ми бачимо в себе в оці колоду, а не в брата – скалку.

Розгляньмо одне з діл плоті, яке не дозволяє увійти в Царство. Маю на увазі гнів. Часто ми ним користуємося? Коли в нас щось не виходить, коли нас образили, вкрали щось у нас, як ми поводимося? Гнів приходить сам. Він схований глибоко в серці і чекає свого часу.

Що Біблія вчить про гнів? Коли він приходить, він змінює моє обличчя, воно червоніє. У мене є здатність його притиснути. І закусю губи – все, не перейдеш далі, тут межа. Але маємо ми право на гнів чи ні? Що говорить про це Біблія?

Зі свого досвіду знаю, що гнів має певні властивості. Перша його дія, коли він виривається назовні, – він перебиває краник поміркованості. Я вже нічого не думаю і що бачу, те й палю. А потім треба вибачення просити, каятися і т. д.

Гнів найперше перебиває глузд. «Гніваючись не грішити», – читаємо в Посланні до ефесян. Не грішити – посягають деякі – це значить закусити губи. Але те ж Послання каже, що всяке подратування, і гнів, і злість мають бути забрані від нас.

Старий Заповіт каже, що гнів міститься в серці нерозумних людей. Гнів не має права в нас жити. Може, ми над цим не працювали, ніхто йому нічого не каже, ми користуємося ним, коли треба, от він і живе собі там.

Але гнів – це перешкода на шляху до Божого Царства. Так сказав Бог – а Слово Його не проминеться, навіть коли небо і земля проминуться.

«Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впадатимуть вони Царства Божого!», – наголошує Павло.

Що робити, якщо ми побачили в собі гнів? Або щось ще з того списку діл плоті? Іншими словами, коли Слово нас не очистило. Коли ми ще не можемо розчинити його вірою – не бере воно нас. Бог сказав, що покладе нас в вогонь – якщо ми, Його вибрані вівці, не даємося Його Слову. Він може допустити в наше життя щось, а ми дивуємося: чому?

Слово нас очищує – і як приємно бути чистим. Блаженні чисті серцем – їх очистив Ісус, вони мають перспективу, мають майбутність. А якщо не очищаємося – ми не в стані щось зробити – можемо висповідатися перед братом. Бог зацікавлений в тому, щоб нам було легко і приємно жити на землі.

Ми знаємо про себе все, те, що більше не знає ніхто, навіть жінка. Але Бог знає все, від Нього нічого не втаїш. Дуже приємно і легко мати чисте серце. І яка користь нам, якщо ми придбаємо цілий світ, а душі свої пошкодимо. Царства Божого не успадуємо.

Життя наше може обірватися в будь-який момент. Тому дбаймо про чистоту свого серця. Щоб доставляли Богові тільки радість. Щоб Він не мав до нас ніякої претензії, коли ми станемо перед Ним. Нехай Його Слово, розчинене нашою вірою, очистить нас від усякої скверни.

ОСОБЛИВИЙ ПЛАН
ДЛЯ УКРАЇНИ

«Отож будьте мудрі і пильнуйте в молитвах» (1 Петр. 4:7). Цей заклик Петра став гаслом саміту «20 років благовістю в Україні: здобутки і втрати», що 8-10 лютого проходив на Закарпатті з ініціативи Союзу вільних церков ХВЄ України. Його учасниками стали 338 делегатів більш як 20 церков, союзів, об'єднань, місій і добродійних фондів різних конфесій євангельського спрямування.

Основна ціль саміту – проаналізувати шлях розвитку і становлення України від атеїстично країни до держави, що визнає свободу совісті і віросповідання. До чого ми дійшли, що придбали, а що – втратили на цьому 20-річному шляху?

Відповіді на ці питання давали провідні богослови, священнослужителі, керівники християнських Церков, союзів, місій – безпосередні учасники процесу становлення України як незалежної держави.

Зокрема, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко наголосив на унікальності шансу, який дав для України Бог. «Після розпаду потужної радянської імперії в Україні відкрилися двері для проповіді Євангелія. Про цей час молилися наші батьки і діди. Були проліті ріки сліз в молитві щоби Бог змінив систему. За свободу, яку ми маємо нині, заплачена велика ціна. І на нас лежить велика відповідальність зробити все від нас залежне, щоб у час свободи, час незалежності Церква Христова могла бути сім'єю для нашого краю, світлом для нашого народу.

І хай у наших серцях бринить подяка і хвала

Господу – це Він так широко відкрив двері в Україні. Від імені Церкви ХВЄ щиро вітаю всіх, хто з радістю і любов'ю прибув у цей прекрасний куток Закарпаття. Вірою, що християни мають бути наймудрішими людьми на землі – тому що ми пізнали Христа, Альфу і Омегу всього прекрасного, всього чистого».

Єпископ Паночко також зазначив, що Церква в Україні сповнена духом місіонерства, тому європейські християнські лідери з надією споглядають на нас.

Доповіді і виступи учасників саміту стосувалися багатьох сфер церковно-релігійного життя. порушувалися, зокрема, питання тюремного служіння, добродійної допомоги нужденним, призначення і завдання місій в сучасному суспільстві, впливу християнських цінностей на соціум України, поширення і популяризації Біблії серед нашого народу.

Почесним гостем саміту став перший президент незалежної України Леонід Кравчук. Зокрема, він поділився спогадами про політичні процеси, які і сформували обличчя сучасної незалежної України.

На саміті панував дух розуміння і підтримки, дух братньої любові між служителями Божого Слова. І це було знаково – Бог справді має для України особливий план, і можливо, місіонери з України дійдуть з проповіддю Євангелія аж до краю землі.

Валентин Опря.

ПОПРАВКИ
ДО ЗАКОНОДАВСТВА ПРО
СВОБОДУ СОВІСТІ ПРОПОНУЮТЬ
ДО ПУБЛІЧНОГО ОБГОВОРЕННЯ

Керівники Церков і релігійних організацій України спрямували звернення до Міністерства культури та Міністерства юстиції з проханням провести належне громадське обговорення проекту нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», повідомляє Інститут релігійної свободи.

Крім цього, конфесії ініціюють діалог з Міністерством культури відносно законопроекту про повернення культових будівель релігійним організаціям. Вони також очікують від Міністерства юстиції проведення консультацій із громадськістю стосовно запланованих законодавчих змін, якими влада планує запровадити новий порядок реєстрації релігійних організацій.

Необхідність проведення публічного громадського обговорення глави Церков і релігійних організацій обґрунтовують тим, що підготовлені поправки до законодавства «безпосередньо стосуються реалізації та захисту конституційних прав громадян України на свободу світогляду і віросповідання».

У зверненнях також вказано, що ці законопроекти «суттєво впливають на умови здійснення релігійної діяльності, що безпосередньо зачіпає духовні, соціальні та інші інтереси Церков і релігійних організацій України».

«Консультації з Церквами і релігійними організаціями як інститутами громадянського суспільства просимо провести у форматі Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій та у формі публічного громадського обговорення», – наголошено у зверненнях конфесій.

З ініціативою проведення публічного громадського обговорення виступили: УПЦ Київського патріархату; УПЦ (в єдності з Московським патріархатом); Українська Греко-Католицька Церква; Всеукраїнський Союз церков євангельських християн – баптистів; Церква Християн Віри Євангельської України; Українська Християнська Євангельська Церква; Об'єднання юдейських релігійних організацій України.

Нагадаємо, що коли пропозиція щодо проведення консультацій з громадськістю з одного питання надійшла не менше ніж від трьох інститутів громадянського суспільства, такі консультації проводяться обов'язково. Така вимога до органів влади закріплена у п.7 Порядку проведення консультацій з громадськістю з питань формування та реалізації державної політики (затвердженого постановою уряду від 3.11.2010 р. №996).

Раніше, у зверненні до Президента В. Януковича, Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій висловила однакову позицію в тому, що «таке важливе питання, як оновлення законодавства про свободу совісті, не повинно розглядатись поспіхом та в наявних умовах трансформації політичного устрою».

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Павло так жив. Як тільки йому випадала нагода проповідувати, він брав ситуацію під свій контроль, і перед ним тремтів цар Агріппа, а Фелікс аж не міг його слухати. Павло знав, що Слово – це сила. Слово змінило свого часу його. Якби він тільки побачив видіння і впав зі страху, чи став би Савл Павлом? Але була конкретика – Слово прозвучало. «Савле, Савле, чого ти Мене переслідуєш?».

Сундара Сінгха називають апостолом Індії XX століття. Він шукав правди, шукав

то за байки? Є класичне визначення байки, але думаю, що тут мова йде про речі, в яких немає життя, щось пусте, порожня балаканина, у центрі якої немає Христа. Причому юдейська балаканина.

Обрізання Павло прирівнював до байки. Можна цілу доктрину збудувати не на Христі, а на суботі. І вас готові за горло схопити, як тільки ви з цим не погодитесь. Це байка, і вона має страшну силу відвернути від Христа.

Проповідуймо Слово. Слово – це Ісус Христос! Він має силу спасти, Слово має

церковною ложкою раз чи два за тиждень, але щодня, навчити, щоб вони полюбили Боже Слово.

Чому люди падають в депресію? Бо Біблії не читають! Чого грішать? Бо Біблії не читають. Не досліджують Писання і не живлять свою безсмертну душу.

«Проповідуй Слово, допомагай вчасно-невчасно...» Бог допомагається. Він каже до одного ангела, що має щось на нього. Наче все добре, віра є і є стратегія. А Бог допомагається. Ти залишив свою першу любов... Вона колись була – і її не

Докоряти повинен служитель, причому докоряти з любов'ю. Хіба не докоряв Павло коринтянам? Ви тілесні, ви – як немовлята... Але як докоряв? І донині церкви будуються і навчаються цим Словом.

Ми маємо докоряти, не зважаючи на особу. Докір свідчить про те, що ми ставимо позицію про неприйняття таких речей, невідповідність їх Євангелію, і коли їх не поправити, наслідки будуть печальними.

Павло нагадає коринтянам про батьків, які були під хмарою. І говорить: «Не хочу я, браття, щоб ви не знали, що під хмарою

Жити як-небудь вміють всі, жити свято і побожно – непросте річ. Це значить не тільки бути записаним у членську книгу і ходити на зібрання, не тільки пережити духовне хрещення. Має бути результат.

Євреїв загубило те, що вони захопилися собою, мовляв, вони діти Авраама, у них є Закон... Це можна перенести в площину п'ятидесятників. У нас мови, у нас дарування, ніхто такого не має... Але те, що ми переживаємо, – це не наше, це дар, благодать. Це Бог нам дав – але не для того, щоб ми хвалилися; це не плід, це речі, які мають сприяти плоду. Якщо я переживаю Божу благодать і не змінююся, – я благодать беру надаремно. Якщо я ходжу в зібрання, але так і не навчився прощати, любити, братство шанувати, жертвувати, якщо я не готовий плече своє підставити задля успіху Божого діла, то я не зрозумів суті. Ми просто можемо зробити гарну п'ятидесятницьку релігію. Хай так не буде! Церква Христова має бути не вчорашньою і не завтрашньою, а сьогоднішньою. Вона має впливати на людей, має мати свіже дихання.

Часто старші люди мають проблему з молодими? Бо вони пережили багато благодаті замолоду, а нині цього вже не переживають. І стають фарисеями, живуть згадками про те, як було колись. Дуже гарно про це пише Джон Бівер, розмірковуючи, у чому полягає проблема зі старими бурдюками.

Від частого наливання вина чи води бурдюк засихає. А свіжий бурдюк еластичний, пружний. І щоб бурдюк не лопнув, треба налити в нього оливи. Як нам потрібно, щобі Святий Дух нас змашував. Бо якщо не змастить нас Божа благодать, ми будемо скрипіти. Для чого, мовляв, піаніно!.. Раніше його не було – і все було добре. Ну добре, поставили, то хай вже стоїть, але не грайте!

Я твердо переконаний, що в Ісуса нема нічого, що би пахло нафталіном. Коли я нині не маю єднання з Богом і живу спогадами: от колись було, від мене пахне нафталіном...

Ісус прийшов, а Його зустріла армія бурдюків. А чого ваш вчитель руками немитими їсть? А чого Він там сидить? Чого суботу порушує? Словом, кримінал на кримінали. І вже кажуть: не від Бога цей Чоловік.

Я боюся, щоб не всохло моє ество, щоб воно не зашкарубло, бо істина в старі бурдюки не вміщається. «Розпіни Його!». – «Царя вашого розпіяти?». А що вони зроблять, коли позсихалися всередині. Ми будемо новими бурдюками, коли нас змашує оливою Духа Святого.

Проповідь Слова – це завдання номер один кожного пресвітера, диякона, єпископа. І там, де Слово практикується в житті, стається чудо. Тільки та Церква авторитетна, яка живе так, як проповідує. А є люди, які все знають, про все вам розкажуть, але самі так не живуть. Це краснобаї. Біймося краснобайства.

Найперше ми маємо проповідувати собі, своїй сім'ї. Дружина має бачити, що її чоловік живе по Слово. Якщо вона плаче через чоловіка – це засохлий богослов. Це старий бурдюк, який потребує оливи. Жінки мають благословляти нас на служіння, мають дякувати Богові за нас і підтримувати нас, нести разом з нами наше непросте служіння.

«Але ти будь пильний у всьому, терпи лихо...» Наше служіння повне переживань. ми завжди будемо об'єктом нападок. Ісус не обіцяв Своїм служителям легкого життя, але вчить терпіти лихо, виконувати працю благовісника, сповняти свою службу.

У деяких церквах проповідують Закон. Люди не розбираються, що таке Закон, а що – благодать. Наша мета – показати людям красу Христа, Його силу, мудрість і владу, а не моралізувати їх. Якщо ви будете з Ісусом, усе в вас вийде; без Ісуса ви нічого не зробите. Коли ви вірою з'єднані з Ісусом – не з пастором, не з лідерами – то навіть коли прийде велике випробування, ви зможете сказати: «Я знаю, що мій Відкупитель живий!». Бо ви Бога знаєте особисто. Очього треба людей вчити.

Ми маємо сіяти надію, бути добрими консультантами, добрими радниками. Нам Бог доручив дуже важливу справу, з якою не зрівняється роль міністра чи президента. Те, над чим ми працюємо, буде стояти на небесах навіки. Несімо це багатство Христове людям, несімо Його любов і красу, і Святий Дух буде піднімати Церкву Христову Віри Євангелійської України. І наші віруючі будуть духовно сильними – кожен буде знати, у Кого він вірує.

ЧОГО ДОПОМИНАЄТЬСЯ ВІД НАС БОГ

Михайло Паночко

Старший єпископ
Церкви ХВЕ України

миру для своєї душі – і не міг знайти у своїй релігії. І коли вже вирішив покінчити життя самогубством, то перед тим, як кинути під електричку, закричав: «Боже, якщо Ти є, то відкрийся мені!». І світло наповнило кімнату, перед ним з'явилася сліпуча постать. «Хто ти, – тремтячим голосом запитав Сундар. – Крішна? Будда?». – «Я Ісус».

Видіння щезло, а в серце молодого чоловіка прийшов незнаний досі мир. З колін він підвівся християнином. І проповідував так, як ніхто інший. Його били і гнали, скидали зі скель, а він ходив від села до села, проповідуючи людям про Божу любов. Молодому проповіднику обіцали великі гроші, великі маєтки – він походив з заможної родини – аби тільки він припинив проповідувати, але він сміявся з того, бо знайшов найдоржчий скарб – Господа Ісуса.

Господь відкрився нам через Своє Слово, і це Слово пробудило нас, зробило революцію, переворот у нашому мисленні. І це Слово має рухати нами від дня нашого увірування – як рухало апостолом Павлом. А Павло називав себе боржником проповіді Євангелія – сили Божої на спасіння кожному, хто вірує.

Слово Боже має силу. Ось чому дияволу вдалося вихолостити його силу і в католицизмі, і в православ'ї – на першому місці там ікони, свічки і т. д. І як було соромно почути в новинах про свято «омовинія» Ісуса Христа – поважні депутати в воду лізуть, з Дніпра воду п'ють і навіть не потрудилися довідатися, на честь чого це роблять.

У центрі – Йордан, вода, ікона, Марія, а Ісусик – маленький... Усунуто найголовніше – Слово, а тепер бавтеся в релігію.

Це не смішно, це сумно. Нас теж може чекати така доля. Ми не повинні задовольнятися тим, що проповідуємо Боже Слово. Став за кафедру – і давай нагнітати прирастаті. Особливо коли проповідуємо без зупинки, як з автомата. Слово, яке ми проповідуємо, має діяти в нашому житті. Якщо воно мене не зачіпає, якщо я по ньому не живу, – я той, про кого сказав Ісус: «Ви – гроби побілені. Зверху гарно виглядаєте, а всередині повні нечистоти і обману». Виявляється, нікого так сильно Ісус не докоряв, як лицемірів. А що це таке – лицемір? Це люди, які знали, як правильно, як має бути, але робили все навпаки. Бо тих, які не знали, Він не докоряв. Тому біймося такого стану, коли ми багато знаємо, багато проповідуємо, але не живемо так.

Дозвольмо Слову Божому діяти в нас самих, стати змістом нашого життя, інакше ми перетворимося на «батьошків п'ятидесятницького толку», лише що без ряс.

Біймося цього. На першому місці – Слово. Вникаймо в нього, читаймо його більше за всіх. Бо пастор чи диякон, який Слова не читає, завжди даватиме народу «картоплю в мундирах». Це добре, коли голод, коли дуже хочеться їсти. Але коли давати це постійно, вівці почнуть втікати. А ми будемо їх дисциплінувати, карати. Почнімо з себе, причину шукаймо в собі. Так говорить Павло до Тимофія.

Чому Сперджен був такий сильний проповідник? Тому що він багато читав. Він багато літератури перерив, щоб знайти зерно, яке можна поєднати з євангельською істиною і дати народові Божому на поживу.

Написано, що в останні дні будуть ухилитися від Слова і нахилитися до байок. Що

силу збудувати, через Слово діє Святий Дух. Святий Дух носився над водами, але дії не було, панував хаос. І тут Бог сказав Слово. Як тільки Бог промовив, у ту ж мить почав діяти Святий Дух. Світло засяяло, птахи полетіли, риби попливли, зелень появилася – бо прозвучало Слово.

Каже Біблія: «І ніщо, що повстало, не повстало без Нього». Це Слово торкнулося свого часу кожного з нас. Через Слово Боже діє Святий Дух. Що було б з нами, якби ми не почули Слово?

Слово Боже будує церкву, будує нас. Нехай кожного дня в нашому житті буде час для читання Біблії, іншої літератури, для роздумів над Божим Словом.

«Слово Твоє – це світільник нозі моїй». Коли ми йдемо зі Словом, ми не впадемо. Коли падають служителі, то думаю, що вони йшли без світільника, навпаки. Бо зі світільником в яму не впадеш. Слово Боже – це найвищий авторитет для нас. Сумно, коли церква не навчена поважати авторитет Божого Слова, коли для неї авторитет пастора вищий. Це вже біда. То ж треба було так людей навчити, що вони за нього горою, а Слово їх не цікавить. Це вже якась секта – я не боюся так сказати, бо хто принижує Боже Слово, у кого в центрі не Ісус Христос – це не церква, це вже якесь релігійне угруповання на чолі з новоспеченим лідером. Бо лідер, який знає Бога, ніколи не буде маніпулювати людьми. Не буде їм погрожувати. Приклад і взірець Біблії, неперевершений і досконалий – це Ісус Христос. «Написано!». І справа скінчена.

Прошу вас, браття: хай заключним акордом будь-якої справи у вас буде «Написано».

Авраам Лінкольн, президент Америки у XIX столітті, виріс у бідній фермерській сім'ї. Часи були тяжкі. Що допомогло йому вистояти і вплинуло на все його наступне життя? Батько завжди збирав сім'ю і читав Боже Слово. Слово було там в авторитеті. І Авраам настільки ввібрав в себе це Слово, що коли поставив собі за ціль стати президентом, будучи бідним, то з Божою допомогою пробрався крізь усі ті непролазні хащі. І став президентом – таким, що його донині поважає вся Америка.

І будучи президентом, він у різних ситуаціях цитував Боже Слово. Це було як печать. Він знав це Слово, і воно несло з собою силу, владу, істину і переконання.

Слово Боже ми маємо любити і по ньому жити. Ілля в час випробування став перед великим натовпом на горі Кармелі і сказав: «Я раб Твій, все зробив по Слову». Пророки Ваала комедії показували, трюки виробляли, лементували. А Ілля чинив по Слову. Це дуже важлива річ. Бог почне Свого раба, який шанує і поважає Його Слово.

На жаль, у наших церквах люди не дуже хочуть жити по Слову. Тому нам треба їх переконувати Словом. Вони повинні бачити, як це Слово діє в нас, і вчитися самим жити по Слову.

За чим люди приходять в дім молитви? Думаєте, за Словом? Буває, приїде якась група, якийсь особливо обдарований проповідник, якийсь чудотворець – і тріщить молитовний будинок. Але вони приїхали і поїхали, а далі чим люди будуть жити? Завтра вони знову схочуть їсти. Нам треба навчити людей годуватися не лише

стало. Де ж вона поділася?

Бог допомагається від іншого ангела, застерігаючи, що вже інша наука лізе в церкву – наука Валаамова.

Сильний удар готовий впасти на наші церкви. Хвиля так званої «харизматії» пройшла. На превеликий жаль, багато харизматичних церков порозвалювалися. Повиходили з союзів і пішли самі з булавами – очолювати особливі рухи. Біблія так не вчить. Істина до такого не веде.

Вже появляються так звані єдиновірці – начиталися Бранхамі і перехреснюються. Так, ніби у спасінні головне – формула. А люди ключуть. Не розуміючи, що роль відіграє те, віруєш ти чи ні.

Згадаймо про вельможу єгипетської царії. Іхав він і читав Книгу пророка Ісаї. А Дух Святий каже Пилипові: пристає до нього. І питає Пилип, про Кого сказано, що Він був ведений, як віця на заріс. А звідки той скопечє знає... Пилип бере цей текст і розповідає, а тачанка котиться... І ось доїжджають до води – що заважає скопечєві хреститися? Якщо віруєш – то хрестись! Ні вода не спасає, ні формула – лише віра, що діє любов'ю.

Нині появились різні проповідники... Ніби по Слову кажуть, а потім раз – і щось нове. Але хай то нас не дивує – навіть миші не будуть їсти чистої отрути – її з пшеничною треба змішати. Ще не одне лжевчення приїде. Та якщо ми будемо стояти на Слові, ніяка демонічна сила нас не зрушить. Ісус відбивав атаки Словом. Це єдиний спосіб.

Не будьмо інертними, не пускаймо за кафедру кого-будь. За кафедру в церкві відповідає пресвітер. А є брати, які до проповіді не готуються. І хоч би не признавалися – а то ще перед всіма кажуть, що їхали на зібрання і думали, про що будуть проповідувати. Не робімо цього! Служитель перший має проповідувати, має готувати їжу для людей. «Пасіть стадо Моє!».

Дуже хвилює також, коли служитель Божий не розбирається в духовних речах. Скажімо, пророцтва – ми повинні бачити, від Бога вони чи ні. Біблія каже, що в останні дні постане багато лжепророків, щоб звести, коли можна, і вибраних. Бог дорікає одному ангелу, що він попускає жінці Єзавелі зводити рабів Його.

Бог допоминався від ізраїльського народу: «Якщо Я ваш Батько, то де пошана?». Бог допоминається. Ще Він питає, чого люди Його обкрадають. Ви таке читали? Бог нагадає, що люди мають робити.

А хіба не допоминався Павло від галатів, нагадуючи, що колись вони б радо віддали йому свої очі, а тепер він стається їм ворогом, бо говорить правду. А ми раді, що до нас в зібрання ходять, а те, що вони що хочуть, те й роблять, нас не хвилює.

Це неправильна позиція. По-перше, проповідуй Слово, по-друге, допомагай вчасно-невчасно. І це має робити пресвітер церкви.

Щодо докору. Я би не радив, щоб докоряти рядові. Пресвітер мовчить, а той як стане за кафедру – іскри летять. Прості проповідники дуже люблять в ту сферу заходити. На запитання, який дар він має, один брат відповів: дар критики. Але ті, що мають «дар критики», самі дуже бояться критики.

МІСІОНЕРСТВО І ДУХ СВЯТИЙ

В Авраамі мали благословитися всі племена землі. Але якимсь чином цю думку потрібно було донести до всіх племен землі, щоб люди зрозуміли це. Донести Божий план до людей – це і значить бути Божим посланцем. При Своїй всемогутності, при Своему абсолютному знанні, не будучи обмеженим ні часом, ні простором, Бог завжди шукає Авраама. Йому потрібні люди. Богу дуже подобається через простих, звичайних людей рухати Свою працю, Свій намір і Свої ідеї.

Авраам дав добрий приклад безумовної довіри Богові, віри до кінця, і став батьком всіх віруючих, у тому числі і нас. Але тільки частково Божою ідеєю досягла цілі через Авраама. Пізніше Бог використовував для цього весь народ ізраїльський. Та сама обітниця була дана Якову: «І буде потомство твоє, немов порох землі. І поширишся ти на захід, і на схід, і на північ, і на південь. І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі!» (Бут. 28:14).

На жаль, різні ситуації не дозволили цьому задуму звершитися до кінця. Але в Бога завжди є нації, державні лідери, мужі, які тою чи іншою мірою будуть виконувати Божий задум. Естафету перейняв один із земних царів – Артаксеркс. Цар стає місіонером. Людина, наділена надзвичайними повноваженнями. Людина, у владі якої – 127 областей, величезна територія...

Нам відомо, як далі розгорталася подія. Бог іноді відбирає в правителів сон. Гаман самовпевнено радить, як вшанувати віддану цареві людину. Але коли виявилось, хто насправді Гаман і що зробив Мордехай, ситуація докорінно змінилася. Знову мчать гілці у 127 областей. І маса різних людей, різних народів отримують листи своєю рідною мовою з детальною інформацією про все, що сталося. Яким ефективним було місіонерство Артаксеркса!

«І в кожній окрузі та в кожному місті, куди досягає слово царя та закон його, була юдеям радість та веселість, бенкет

та свято! І багато хто з народів краю стали юдеями, бо на них напав страх перед юдеями» (Естер 8:17).

Інший цар, інший благовісник – Навуходоносор. «Навуходоносор заговорив та й сказав: Благословенний Бог Шадреха, Мешаха та Авед-Неґо, що послав Свого Ангела, і врятував Своїх рабів, які надіялися на Нього. І вони не послушалися царського слова, і дали свої тіла на огонь, аби не служити й не кланятися іншому богові, крім Бога свого. А тепер від мене видається наказ, що кожен з народу, люду та язика, який скаже що згрідливе на Бога Шадреха, Мешаха та Авед-Неґо, буде по четвертований, а дім його обернений буде на сміття, бо немає іншого Бога, що міг би так урятувати, як оце» (Дан. 3:28-29).

Седрах, Мешах і Авед-Неґо були настільки вірними Богові, що це вплинуло на позицію царя. І він видає наказ – хай хтось тільки спробує хоч язиком поворушити проти Бога...

Бог рухає Свою ідею. Він ніколи не зупиняється на півдорозі. Усе, що ми бачимо сьогодні, давним-давно завершено в Божому плані, від початку до кінця. Ми живемо в якомусь невеличкому відрізку історії і, можливо, самі того не усвідомлюючи, виконуємо в міру своїх сил і можливостей те, що ми можемо зробити в цей період. А в Бога і початок, і кінець вже є.

Дух Святий у старозаповітні часи впливав на патріархів, конкретно торкаючись певних людей, через яких звершував Свою працю. Але вже з перших сторінок Нового Заповіту ми бачимо активізацію дії Святого Духа. Ангел говорить до Марії: «Дух Святий злине на тебе...» Подружжя Єлисавета і Захарія сповнюються Духом Святим і про-

Микола Синюк

Єпископ

рокують. Дух Святий наповнив Семена, дивним чином зійшов на Христа, коли Той приймав хрещення. А звертаючись до учнів, Ісус пояснює, що краще буде, коли Він піде від них, бо тоді прийде Утішитель, Який їх настановить.

Тобто Син Божий, залишаючи Своїх послідовників, апостолів, які мали рухати Його ідею далі, говорить, що Бог приготував для них щось краще. Здається, що може бути краще від присутності Ісуса – всього вистачає, немає потреби ні в хлібі, ні в одязі, ні в захисті. Одне слово Ісуса – і хвили стихають, вітер замовкає. Але Христос передбачав розвиток місіонерства в майбутньому – Він каже, що буде щось краще. Коли Він піде, прийде Дух Святий, Який буде рухати цю справу через них потужно і сильно. І ми читаємо в Божому Слові, що Дух Святий, прийшовши, докорить світові про гріх, про правду і про суд.

Місіонери, євангелісти дуже люблять докоряти людям про гріх. Іноді просто смакують цим. Так влучно, такими мовними зворотами, що аж дивуєшся, де вони їх знайшли. Але наслідком таких проповідей є лише запеклі серця.

Натомість Дух Святий вмє докоряти.

Наша справа – у міру своїх сил, у міру близькості з Богом донести звістку про Христа. Далі працює Дух Святий. Докори – це Його справа. Він вмє докорити таким чином, що людина раптом починає плакати, кається і молитися до Бога. Дух Святий – Спеціаліст, Який знає, як доторкнутися до найсрокренніших струн серця.

П'ятидесятниця, перша масова євангелізація, масова проповідь, початок місіонерства... Коли євреї виходили з єгипетського рабства, Бог супроводжував їх хмарою або вогнем стовпом вдень і

вночі. Це була видима ознака для всіх. Але в день П'ятидесятниці стається щось інше. Вогонь не зупиняється десь в одному кутку в кімнаті, але появляється над кожною людиною. Дух Святий сходить на кожного індивідуально. «Ви приймете силу...» Але силу не для того, щоб хвалитися іншими мовами, щоб говорити, які ми, мовляв, унікальні – християни віри євангельської. Була конкретна ціль – «ви приймете силу і будете Моїми свідками». Людськими, яких Я зможу вживати, які будуть виконувати Мій намір і Мій план.

Оця перша, так би мовити, інтернаціональна євангелізація, ця перша проповідь в Дусі Святому не супроводжувалася великими чудами, масовими зілненнями. Було одне – люди масово каються. Дух Святий почав докоряти, тобто займатися властивою Йому функцією.

Дух Святий даний нам, щоб нас утішати, щоб ми були наповнені Ним, але основна Його ціль – вживати нас як свідків. І, мабуть, не випадково динаміка зростання п'ятидесятницьких церков у світі переважає всі інші деномінації.

Чи правильно ми використовуємо Божу благодать – це інше питання. У Днях святих апостолів ми бачимо динаміку цього процесу. Послани від Духа Святого рухаються, звершуючи Божий план і намір. Дух Святий був посланий на землю, щоб Його Церква, Його чоловіки і жінки сповнилися благодаттю і стали Його свідками. Людськими, які зможуть нести далі Євангельську Звістку. Це основна ціль Церкви. Для цього ми вибрані і нікуди від цього не дінемося.

Ми робимо багато добрих справ, різні проекти, з нами рахується держава, але наша головна ціль – проповідувати Боже Царство. Це основна ідея Нового Заповіту, основна ідея існування Церкви Ісуса Христа на землі. Щоб у результаті сотні тисяч племен і націй, як читаємо в Об'явленні, стояли перед престолом зі словами: «Достойний! Достойний!...»

ПРИХОВАНІ АСПЕКТИ СЛУЖІННЯ

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Розпізнавання голосів

Як розпізнати, чий голос ти чуєш? Виявляється, голос лукавого може нас, так би мовити, провокувати навіть на добрі справи. Ось приклад. Сталося в сім'ї непорозуміння – між братами або іншими рідними. Біблійна позиція: піти і порозумітися. Ми так навчаємо. Але чи ви не зауважували, що якийсь голос штовхає нас зробити це якомога швидше – коли самовладання втратив, а заспокоїтися ще не встиг. І от голос штовхає – піди і поговори. Усе по Писанню. Я пішов. І такий клубок розкрутився... Така пожежа розгорілася.

Що я зробив не так? Передчасно пішов. Хочу вам запропонувати свого роду лакмусовий папірець – щоб розпізнати, чий голос ми чуємо. Коли приходять пропозиції від лукавого, від нас завжди вимагають негайного виконання. Завжди. Не даючи часу на роздуми. А Бог завжди дає час. І дає стільки, скільки потрібно.

Поспішне освячення

До церкви, де я мав служіння, приїхала група братів. І почали проповідувати. Брати гарячі, проповідували голосно, по-нашому, і от в кінці проповіді взяли молитися за загальне освячення. При цьому заявляючи, що якщо хто втратить цей момент, то втратить. Але ж написано: «Святий хай освячується це...»

Взагалі, розрізняють два духовні дієства. Перше – оправдання. Це як двері, і ми швидко в них входимо. Це певний момент, який був у нашому житті. Ми прийняли рішення – і це духовне дієство звершилося.

Друге духовне дієство – освячення. І це не якийсь момент, це процес. Процес всього нашого життя. У духовній практиці не можна такими речами спекулювати, налаштовуючи братів і сестер на швидкий результат. Духовний «фаст-фуд» такий самий шкідливий, як і матеріальний.

Непрощення собі

Не раз доводилося чути від людей, що вони не можуть собі простити. Причому це асоціюється з певною духовністю – брат себе картає, принижує і цим отримує певну духовну індульгенцію від Бога.

Але написано: «Терпіть один одного

Віктор Вознюк

Завідувач відділу освіти ЦХВЕ України

кроки. Перший і архіважливий – це прийти до Христа. Другий – прийняти водне хрещення. Третій – прийняти Святого Духа. Ці кроки можуть чергуватися, але вони є. І на цьому маса людей зупиняються.

Але є четвертий і дуже важливий крок – відкриття Боже на твою долю: чим ти в житті будеш займатися? У кожного є своє призначення від Бога, своє служіння. І для цього треба робити поетапні кроки.

Проблема мрійництва

Є мрії в доброму розумінні слова. Але треба розмежувати мрію і мрійництво. Уявімо, що молода людина сидить в зібранні. Сидить і уявляє крутий джип. Це шкідлива мрія – вона відволікає від зібрання, і вона на цьому етапі не збудеться. Та й добре, що не збудеться, бо хлопчині лише 16 років.

Мрійництво – це конкурент нашої життєвої цілі. Воно відволікає нас від цілі, забирає наш час. Нам потрібно робити планування на основі відкриття від Бога; на основі доповіді і своїх можливостей. А мрійництво будуватися на основі пожадливості, на основі фантазій та ілюзій, на основі чужих можливостей – чужого гаманця.

Чи може бути мрійництво в духовній площині? Звісно, може. У сільській місцевості проживає 600 людей, а пастор мріє про церкву на дві тисячі. До речі, фахівці кажуть, що в середньостатистичного українця 90 відсотків часу іде на підготовку роботи і тільки 10 відсотків – на саму роботу. Це також свідчить про те, наскільки поширене це явище – мрійництво.

Розуміння жертви

Іноді бувають моменти, коли молитися не хочеться. То що тоді робити? Молитися чи ні? Це питання жертви. Питання, яке червоною ниткою проходить через всю Біблію.

Жертва – це добровільна відмова на користь іншого. Іншими словами, це означає робити те, що робити не хочеться. Бог це бачить і цінує. Це дуже важливо в Його очах – приносити жертву молитви, жертву спілкування.

Коли ми не будемо приносити жертви

Богу, то виникає ймовірність приносити жертви бісам.

Особливості в служінні

«Але ти будь пильний у всьому, терпи лихо, виконуй працю благовісника, сповняй свою службу» (2 Тим. 4:5). Слово «служба» – «діяконія» буквально означає «бути в сім'ї». Це слово пояснює, що коли ми в Божій сім'ї, то маємо одне служіння, хоча й різних напрямків. Ми завжди діємо в контексті братерства, в контексті Церкви загалом.

Нюанс полягає в тому, що останнім часом появились люди – ми їх називаємо «духовними космонавтами», які вважають себе членами вселенської Церкви. Ми віримо, що місцева церква – інструмент духовного дисциплінування для кожного віруючого, можливість підзвітності кожного, у тому числі і пастора. А оті люди впливають на суспільство так, як, скажімо, вплинула б поява нізвідки самої руки – без її власника. Вони відлякують. І якщо моє служіння не в сім'ї, не «діяконія», воно лякає суспільство.

Існує ще одна проблема – думка, що ніхто не може замінити. І в результаті мене ніколи нема вдома, я проводжу по п'ять служб на день... А всі думають: оце брат! І брат починає думати, що він незамінний. Але замінити можна всіх нас. Лише в моїй сім'ї ви не зможете мене замінити.

Тягар народу

«І візьмеш два онікси і вирізьбиш на них імена синів Ізраїля. Шість імен їхніх на одному камені, і шість других імен на другому камені, по черзі їх народження...» (Вих. 28:9-10). Поки я не тримав в руках цей камінь, то яюсь не звертав уваги на цей текст. Виявляється, онікс – дуже тяжкий камінь з високою щільністю. Походити весь день з двома такими каменями – нелегко. Відчувався б тягар.

На яку думку наштовхує це нас? По-перше, не треба брати відповідальності за те, що Бог на тебе не покладав. Буває, служителі розглядають якість питання, наприклад, фінансове, яке понести не в змозі. Допомогти людині в біді, безумовно, треба, але не будь-що, не ціною церкви.

Тягар треба нести в розумних межах. А то сестра бере піст і молитву, поки весь мікрорайон не покається. Можна казати, що ця сестра потрапила в спокусу. Бо покаяння всього мікрорайону – не її відповідальність. Її відповідальність – свідчити цьому мікрорайону про Христа, а не його «покаяти».

Для чого священик має носити той тягар? Щоб народ пам'ятав про нього як про

ходатая, про те, що він носить їхні імена, представляє у святому святих весь Ізраїль. Проблемою для нього була відсутність відповідки.

У нас теж така проблема – у нашого служителя немає ні вихідних, ні відпусток. І, в принципі, таке служіння закінчується неврологією. Працювати не покладаючи рук – це значить заробляти собі хворобу.

Недарма кажуть, що Бог, Який не втомлюється, саме заради слов'ян відпочив дня сьомого. Не треба бути святішим за Святе Письмо – нині непоодинокі випадки серйозних неврологічних захворювань навіть серед служителів.

Слух і уста служителя

«І заріжеш того барана, і візьмеш крові його, та й даси на пипку Ааронового вуха, і на пипку правого вуха синів його...» (Вих. 29:20).

«Бо уста священиков знання стережуть та Закона шукають із уст його, бо він Ангел Господа Саваота...» (Мал. 2:7).

Чому кропилося праве вухо? Праве вухо пов'язане з лівою півкулою головного мозку. Права півкуля відповідає за образну переробку інформації, ліва – за точність і логічність, контроль мови. Окроплення правого вуха – це натяк на те, що священик має керуватися не образністю, а точністю. Точністю мови, точністю інформації, точністю думки.

Слух безпосередньо пов'язаний з мовою. Що на серці – те й на устах. Священик – це вісник Господа Саваота, вісник добрих новин, вісник перспективи, бачення, людина, яка надихає людей. І якщо зі слухом у священика щось негаразд, то негаразд буде і з його устами.

Неприхований облік

Не про все Біблія розповідає з подробицями. Про дещо вона говорить стисло, скупко. А дещо розписує до деталей. Скажімо, про пожертви. Прочитаймо Чис. 7, чи Неєм. 3 – усе до найменшої дрібнички загадане. Виявляється, точний облік – це ключовий момент. Бог, виявляючи Свою сутність і природу, усе фіксує точно. І розповідає про це для нашого захоплення – щоб ми діяли так само.

Проблема закритого серця

Відкрити перед Богом серце – це, образно кажучи, означає відкрити двері, за якими правда, визнати перед Богом, який ти насправді. Господь працює в наших серцях настільки, наскільки ми їх перед Ним відкриваємо.

12 років поспіль Християнська благодійна місія «Добрий самарянин», що діє при Івано-Франківській церкві християн віри євангельської, працює на медіапросторі Прикарпаття. У лютому 1999 року вийшли перша радіoproграма «Вірую» і перший номер газети «Вірую». І це був тільки початок. У грудні 2002 року місія почала готувати щотижневу телепрограму під тією ж назвою – «Вірую», яка транслюється на обласному телебаченні, а також в Інтернеті на християнських сайтах. З жовтня 2004 року місія видає ще один часопис – «За євангельську віру», а з 2007 року на каналі CNL транслюється ще одна наша телепрограма – «Одвічні істини».

Як видно із назв медіа-продуктів, місія переслідує єдину ціль – серед розмаїття християнських напрямків і конфесій ми говоримо про те, що єднає всіх християн, – про віру в Ісуса Христа, нашого Господа і Спасителя.

ПРАЦЮЙМО НА СПІЛЬНУ МЕТУ

12 років – немалий термін. І мабуть, немає в Івано-Франківську людини, яка б бодай раз не дивилася телепрограму «Вірую». Натомість багато таких, які, випадково увімкнувши телевізор, стають прихильниками програми самі і залучають до її перегляду родичів і друзів – про це ми довідемося з їхніх листів і при особистих зустрічах. У результаті серед членів місцевої громади Церкви ХВЄ немало людей, які дорогою до Бога розпочали саме із знайомства з газетами або ж програмами місії.

Свідченням ефективності праці місії є численні відгуки наших читачів і глядачів, дзвінки до редакції, зростаюча кількість передплатників тощо. Наші телепрограми порушують важливі й актуальні соціально-етичні проблеми суспільства, є тим променем світла в темному царстві телебачення – царстві засилля бруду і гріха, який звертає погляд людини до Господа і Спасителя Ісуса Христа, висвітлює її проблеми і вказує на єдино правильний і можливий вихід з них.

Місія не тільки звіщає через ЗМІ про Божий порятунок і Його незмінну любов, але й старається показувати приклад доброчинства. Саме завдяки нашим старанням та ініціативі з березня 2005 року в районному центрі Івано-Франківщини м. Тлумачі діє Центр Опіки Дитини «Рідна оселя», який справді став домівкою для 27 колись знедолених і занедбаних, а тепер щасливих і задоволених життям дітей.

Але акцент у своїй діяльності ми, все ж таки, робимо на задіяванні засобів масової інформації. Бо переконані, що нині, коли на пропаганду всілякого роду гріха й огидних збочень витрачаються колосальні кошти, християнам не можна байдуже спостерігати, як масово люди потрапляють на гачок ворога душ людських і в результаті прямують до загибелі. Ми просто зобов'язані скористатися можливістю, яку – ми абсолютно впевнені – дав нам Бог, щоб з високих дахів ЗМІ (див. Мт. 10:27) звіщати людям Добру Новину Ісуса Христа.

За словами білоруського християнського журналіста Олеса Беліча, «в руках християнських журналістів – праця і камінь, здатні вразити Голіафа». У справі проповіді Євангелія роль ЗМІ переоцінити неможливо. Це один із найефективніших способів благовісту у ХХІ столітті. Завдяки християнським виданням, радіо- і телепрограмам Євангеліє заходить туди, куди проповідник далеко не завжди зможе потрапити. Це один із способів проповіді вчення Христа «аж до краю землі». «Бо як увірують, якщо не почують?».

Газета також – добрий спосіб посилити відчуття єдності християн по всьому світу, дати глибоке усвідомлення того, що всі ми – члени славного Тіла Христового, Його Церкви і всі працюємо на спільну мету – підготовку до Його другого приходу.

Адже далеко не кожен може побувати на з'їзді чи конференції, на якомусь особливо благословенному зібранні, далеко не кожен може почути проповідь чи вчення, особливо обдаровані Божим помазанням. Але духовно зростати повинні всі. Отут на допомогу і приходять наші часописи. І натхнення проповідь стає надбанням десятків, а може, й сотень тисяч віруючих і служить, згідно із Писанням, на добре і потрібне збудування.

Місія безплатно надсилає газети тим, хто передплатити їх самостійно не в змозі, – малозабезпеченим, інвалідам, в'язням, знедоленим людям тощо. На це теж потрібні немалі кошти. А працівники місії, задіяні у підготовці медіа-продуктів, стараються робити свою роботу якомога професійніше, і тому просто не в змозі вишукувати ще й необхідні фінансові засоби для успішної діяльності.

Враховуючи це, а також ясне вчення Божого Слова, згідно з яким проповідь Євангелія – це наша спільна праця, звертаємося до вас із проханням стати активним співпрацівником місії через фінансове служіння. Разом працюймо на нашу спільну мету – спасіння душ людських, і Бог буде прославлений через наше життя і служіння, а це наше найбільше бажання і найвище благо.

Нагорода від Господа за ваше щире серце і готовність чинити добре діло, яке Він приготував для вас (Еф. 2:10), не забаріться!

«ЧЕТВЕРТА ВЛАДА», або ЗМІ ЯК РУШІЙНА СИЛА ФОРМУВАННЯ ЛЮДСЬКИХ ПОГЛЯДІВ ТА ВІРИ

«Четверта влада» – саме такими у розумінні багатьох людей, високопосадовців, політиків, бізнесменів та релігійних лідерів постали засоби масової інформації. До перших трьох гілок влади, як відомо, належать виконавча, судова та законодавча. У чому полягає сила ЗМІ? Здогадатися нетяжко – у впливі на формування поглядів, переконань, світогляду, інтересів. І не останнє місце в цьому переліку посідає вплив на людську віру. На противагу християнам, світ першим усвідомив важливість ЗМІ і активно проштовхує через телебачення, радіо та пресу часто негативну інформацію, релігію атеїзму. Якщо світ, який не знає Бога, такий наполегливий у формуванні світогляду суспільства, то чому ми, християни, наділені силою Святого Духа, лишаємося пасивними? Мовляв, яка користь з тих газет чи радіопередач, краще в церкві проповідь проголосити або провести євангелізацію з участю співочих гуртів, аніж вкладати кошти у благовіст через ЗМІ.

Загроза в тому, що, відмовляючись від мож-

ливості проповідувати через ЗМІ, ми тим самим, навіть не усвідомлюючи, погоджуємося із сатаною, що це його територія, його поле, де він може безперешкодно сіяти все, що заманеться. Чи не є це байдужістю та гріхом – упустити даровану Богом можливість поширювати Його істини? Чому «сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла?» (Лк. 16:8).

Якщо світ засмічує ЗМІ беззаконням та розпустою і проштовхує свої цінності та ідеали, то наше завдання як християн – донести людям істину Господню. Якщо світ спотворює Божу істину, називаючи розбещеність свободою совісті, то ми, християни, маємо можливість через ЗМІ нести євангельське світло і таким чином проганяти темряву.

Та все ж таки факт залишається фактом: світ більш цілеспрямовано, ніж ми, християни, використовує ЗМІ, управляючи через це громадською думкою, просуваючи свої ідеали. А мало б бути навпаки.

Християнська телерадіокомпанія у Рівному – альтернатива світським ЗМІ

Плекаючи надію, що, усе-таки, буде навпаки, та дочекавшись вимовленої свободи, команда однодумців створила місію «Добрий Самарянин» (м. Рівне), а при ній у 1993 році на базі рекламно-інформаційного відділу – Християнську телерадіокомпанію, яка діє і по сьогодні. Хоча, на жаль, не в таких масштабах, як у 90-х роках.

Тоді, радіючи свободі, люди жертвували на справу Божу. І як результат, у 1991 році залунала радіопередача «Добра Новина», у світ вийшов християнський журнал «Добра Вість». Знаменним був і 1992 рік, коли запрацювала регіональна телепередача «Для тебе», а через три роки у загальнонаціональній мережі транслювалася телепередача «3 любов'ю».

Зцілення, підтримку, утіху отримували люди усієї України, коли у тому ж 1992 році вперше по всій Україні зазвучала радіопередача «Голос любові». Скільки відгуків було отримано на адресу редакції! Нині через нестачу коштів та фінансову нестабільність ці проекти не діють. Та все ж вогник благовісту через ЗМІ не вгас і продовжує запалювати людські серця, свідченням чого є відгуки у листах та у телефонних дзвінках.

«Ще в дитячому віці я тяжко захворів на розсіяний енцефаломієліт», – розповідає Олександр із м. Здолбунова. – Лікарі прогнозували смерть. Я не міг ходити, зовсім не відчував ніг і пересувався на інвалідному візку. Щоб розрадити мене, мама вмикала радіо, і я слухав християнські радіопередачі. Від почутого Божого Слова у моєму серці почала зароджуватися віра та надія на Господню милість. Ще тоді, дитиною, я зрозумів, що Господь Всемогутній, для Нього немає нічого неможливого і що лише Він – єдина надія у житті. І я в цьому переконався, адже Господь зцілив мене від жахливої хвороби і спас. Слава Йому!».

А рівнянка Оксана прийшла до Господа завдяки почуту слову саме через християнську радіопередачу, в якій почула оголошення про євангелізаційне зібрання. Дівчина покалася на тому

зібранні, а згодом, слухаючи радіопередачу, отримала зцілення руки. І радіє, що операції не довелося робити.

Висловлює подяку за радіопередачу і слухачка Надія із Хмельницької області, бо саме передача спонукала її читати Біблію і зародила в серці велике бажання мати тверду віру в Господа. І відгуків такого змісту приходили сотні. Багато людей прийняли Господа, за що вся слава Йому!

Хоча деякі проекти ХТРК нині не діють, люди й досі про них пам'ятають. Якщо раніше в атеїстичні часи благовіст через ЗМІ вважалася забороненою, то нині, в період свободи, диявол іншим шляхом прагне зашкодити проникненню Євангелія в інформаційний простір, у тому числі і через підвищення платні за ефірний час. Це й стало причиною скорочення християнських програм. Але хіба це може зупинити нас, християн, щоб ми не молилися і не підтримували Божу справу?

А Боже Слово навіки пробуватиме

Попри фінансову нестабільність не зникла з ефіру і лунає донині на хвилях Першого українського радіо вже згадана духовно-просвітницька радіопередача «Добра Новина». Звучить вона і в Рівненській, і у Хмельницькій областях, а ще доноситься до найближчих поселень сусідніх областей: Волинської, Тернопільської, Львівської та Житомирської.

Звичайно, прикро, що немає коштів на телепередачі чи на випуск друкованого видання, як це було колись. Однак ми радіємо, що можемо нести світло Христове через радіоблаговіст.

Журналісти ХТРК використовують

кожну можливість, аби друкувати духовні статті, свідчення та різного роду матеріали у вже існуючих виданнях – таких, як «Голос надії», «Вірую», «Відвага», «Жива надія», «Благовісник», «Пробудження» місії «Авен-Єзер» (США), журнал «Добра Вість» (США) (Good Samaritan ministries), (США).

Ведеться співпраця із християнським інформаційним порталом «UpGrade». Успішно співпрацюємо і з газетою обласного об'єднання ХВЄ «За віру євангельську».

У ХТРК працює небагато людей, але істинними залишаються слова Христа: «Де двоє чи троє зібрані в Ім'я Моє, там Я посеред вас». Слава Господу за Його вірність, за Його велике доручення і силу, щоб його виконати.

Колись усе починалося із маленького, а Господь запалив вогонь любові по всій Україні. Хіба це не найбільша радість, коли Царство Боже наповнюється спасеними?

Тому запрошуємо вас до співпраці. Пишіть свідчення, духовні статті, роздуми, вірші. Пишіть про події, які відбуваються у ваших церквах і надсилайте на електронну пошту: htrkrivne@ukr.net.

Нехай Господь прославиться і через вас на сторінках преси. Адже ми не можемо, ставши спасеними, бути бездіяльними. Ми не можемо мовчати про те, що зробив для нас Господь, не можемо дозволити світові заповнити канали інформації тим, що спотворює істину та формує неправильне уявлення про Бога. Ми не можемо обмежитися лише тим, щоб радіти спасінню тільки в зібранні. Спасенні покликані спасати.

Бог дав можливість благовістити через ЗМІ. Не пропустіть її. Пам'ятайте, що написане чи сказане вами Слово Боже завжди є зерном правди незалежно від того, сприймають його відразу чи ні. У свій час воно все одно проросте! Тому не мовчіть, використовуйте ЗМІ! Бог кожному з вас дає можливість молитися. Моліться за благовісників, за слухачів та читачів християнських видань.

Якщо Бог благословив вас фінансами, ви можете вкласти свою лепту в Божу справу. Не упустіть таку можливість. «Ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить! І хто садить, і хто поливає – одне, і кожен одержить свою нагороду за працею своєю! Бо ми співробітники Божі...» (1 Кор. 3:7-9). Не-хай прославиться в цьому Ім'я Господа!

Іврит починаєш любити, навіть вивчаючи цю мову поверхво. Відчуваєш запах чорнила і пергаменту. Бачиш перед собою єврейського писаря, повністю зануреного у виписування символів. Але особливо вражає те, що маєш справу з текстом, який є Словом Божим до найтоншої rischi.

Іврит як семітська мова

Біблійний іврит, на якому записана більша частина Старого Заповіту, вважається семітською мовою. До цієї мовної сім'ї належать приблизно 70 мов і діалектів зі специфічними відмінностями.

Семітськими мовами говорили і говорять сьогодні, особливо на Близькому Сході. До цієї групи належать як добре відомі мови — такі, як арабська і арамейська, так і менш відомі — мальтійська (арабський діалект острова Мальти), арамейський діалект Кавказу чи мова, якою розмовляють на островах в Аденській затоці.

На багатьох мовах семітської мовної групи вже не розмовляють — вони перетворилися на «мертві» мови. Ми знаємо їх лише завдяки документам на візирі написаних і глиняних табличках, що добре збереглися (наприклад, аккадська). Це стосується і біблійного іврит, відомого нам лише з єврейської Біблії.

Термін «семітські» вперше вжив німецький лінгвіст XVIII століття А. Л. Шлетцер. Під цим терміном малися на увазі мови, якими розмовляли арамеї, євреї і араби. Сам термін він запозичив з так званої таблиці народів (1 М. 10:21-31), в якій згадані нащадки Сима.

Нині термін «семітські» збиває з пуття, тому що нащадки Сима і семітські мови не цілком збігаються. Наприклад, еламська (а Елам був сином Сима згідно з 1 М. 10:22) — не семітська мова. З другого боку, ханаанейська, які разом із сидонянами вважаються нащадками Хама, говорили семітською мовою. Іврит, моавітська, аммонітська і фінікійська мови також належать до семітської мовної групи.

Іврит міг розвинутися з ханаанейського діалекту, перейнятого ізраїльтянами при завоюванні землі Обітованої, на який вони проміняли свою рідну мову (можливо, давньоарамейську — пор. 5 М. 26:5). Іврит з повним правом можна назвати «мовою ханаанською» (Іс. 19:18). Арамейська повертається після Вавилонського вигнання (біблійні книги Ездри і Даниїла написані частково арамейською).

У семітських мовах значно більше взаємної схожості, ніж у мовах германської групи (голландська, німецька, фризська, датська). Сьогодні лінгвістика вважає семітські мови частину значно ширшого мовного контексту.

Давньоєврейський алфавіт

В Ханаані, на території сучасних Сирії, Лівану, Ізраїлю та Йорданії використовувався клинопис (із Месопотамії) поруч з ієрогліфічним (египетським) письмом. З 2000 р. до Р. Х. почали появлятися нові форми писемності, а приблизно в 1000 р. до Р. Х. була створена система всього лише із 22 символів, які дозволяли написати будь-яке слово. Але, як і в Єгипті, записувались лише приголосні. Цей шрифт, так званий фінікійський алфавіт, відрізняється від клинопису та ієрогліфічного письма, оскільки кожний знак позначає один приголосний, а не ціле слово чи склад. Такий тип письма називається алфавітним — за першими двома літерами грецького алфавіту.

Можливо, форма символів була запозичена із зображень об'єктів, як у піктографії. Але різниця полягає в тому, що кожний знак має на увазі не ціле слово, а лише один приголосний. Це ніби проголошення по телефону імені Естер по буквах: Едуард, Симон, Теодор, Емма, Рудольф.

БІБЛІЙНИЙ ІВРИТ

Схематичне зображення долоні (каф) стало «К»; тавро (тав) стало «Т» і так далі. Протягом віків знаки спростилися. Сьогодні ніхто не побачить голову корови у зображенні букви «алеф».

Фінікійський шрифт сприйняли інші народи. Вони дещо змінили форму символів, а іноді й звучання, а також додали нові символи. Таким чином розвинулись давньоєврейський, арамейський і грецький алфавіти — три шрифти, які і використали автори Біблії.

Хоч більша частина Старого Заповіту була написана старим єврейським шрифтом, це не той алфавіт, який сьогодні використовується для написання єврейського тексту. Для цього використовується арамейський квадратний шрифт (так названий через квадратну форму символів), котрий витіснив старий єврейський шрифт задовго до часів Господа Ісуса.

Єврейський алфавіт складається з 22 символів, що позначають приголосні. Голосні і наголоси, що є сьогодні в Біблії, додали на тисячу чи дві тисячі років пізніше єврейські вчені, названі масоретами, щоб точно встановити правильне класичне вимовляння (у синагозі). Те, що звичайна послідовність символів (алеф-бет-гімель-далет і т. д.) дуже давня, схоже, підтверджується так званими алфавітними псалмами: кожні піввірша — Пс. 111 і 112; кожний вірш — Пс. 25, 34, 145 і Прип. 31:10-31; кожний рядок — Пс. 37 і Плач Єремії (частково), Пс. 119.

Історія тексту єврейської Біблії

Отож іврит — консонантна мова, тобто шрифт складається лише з приголосних. Голосні були додані на пізнішій стадії. Як виникла ця традиція? Коли ми досліджуємо історію єврейського тексту Біблії, нас вражає, що матеріалу дуже мало. Оригінальних біблійних рукописів не існує... Або вони ще не знайдені.

Стародавні відомі рукописи Біблії — це так звані сувої Мертвого моря, знайдені в 1947 році (на світанку заснування держави Ізраїль) в Кумрані біля Мертвого моря та в інших місцях Юдейської пустині (наприклад, у Масаді).

Ці рукописні сувої датуються початком нашої ери. Впритул до моменту цього відкриття в нас був лише так званий Ленінградський кодекс, скопійований в 1008-1009 рр. нашої ери. Він містить повну Біблію (39 книг Старого Заповіту), переписану однією і тією ж людиною. Кодекс, на відміну від сувою, — це листки, зшиті разом.

Порівняння сувоїв Мертвого моря з Ленінградським кодексом виявляє багато відмінностей між двома рукописами (наприклад, Ісаї 53 нараховує 23 різночитання порівняно з сьогодинішнім єврейським текстом). Ці відмінності не стосуються суті, а лише написання тексту.

Але брак оригінальних рукописів відчувається не настільки сильно завдяки особливій ретельності, з якою копіювався текст. Ми знаємо, що приблизно до 100 року н. е. текст єврейської Біблії був встановлений у тому вигляді, в якому ми знаємо його сьогодні. Але це стосується тільки приголосних. Навіть для спеціально навченого читця нелегко зв'язати їх в єдине ціле. Коли, навіщо і як були додані знаки голосних — ось у чому питання.

Можна назвати три причини. Передусім, зруйнування Єрусалиму в 70 році призвело до занепаду храмового служіння. Євреї втратили географічний і духовний орієнтир і були розпорошені по світу у так званий «діаспору». Відтоді вони занурилися в писемну передачу біблійного тексту; втрата центрального святилища в

Єрусалимі виявила потребу в авторитетному тексті Священних Писань.

Друга причина полягала в тому, що іврит перестав бути розмовною мовою задовго до початку нашої ери. За часів мандрувань Господа Ісуса по землі народ говорив арамейською чи грецькою мовами. Всесвітнє розпорошення євреїв аж ніяк не сприяло перетворенню іврит на розмовну мову. Євреї оволодівали мовами тієї країни, в якій вони проживали. Через це виникла загроза втрати знання про вимову і значення. До 1948 року іврит залишався так званою «мертвою» чи «святою» мовою, що використовувалася здебільшого для релігійних цілей (на віршів церковної латини в Середньовіччя).

Третьою причиною була поява і швидке зростання молоді християнської Церкви. Християни (месіанські євреї) посилалися на ті самі тексти, що й інші євреї. Септуагінта — грецький переклад греко-єврейських єврейської Біблії — спочатку була вельми шанована в юдаїзмі (грецька була тоді основною мовою). Але коли її почали активно використовувати як єврейсько-християни, так і християни з поган для доказу істинності своєї віри, її авторитет і цінність в очах класичного єврейського товариства впали настільки, що євреї повернулися до старого єврейського тексту Біблії. Саме він ліг в основу різноманітних перекладів.

З єврейським текстом завжди поводитися дуже уважно. Протягом століть після 100 р. н. е. відомі писарі немало потрудилися над різного роду примітками, філологічними (лінгвістичними і літературними) тлумаченнями тексту, які оберігали його від викривлень, змін, неакуратного копіювання, доповнень і скорочень. Переписувачі, котрі поклали на себе після 100 р. н. е. таку складну місію, називались масоретами. Це слово походить від єврейського «масора», що в перекладі означає: «традиція» або «визволення». Масоретами прийнято вважати єврейських писарів, котрі, гнучись на працях своїх попередників, у період з 500 по 900 рр. н. е. підготували і склали величезний матеріал з вокалізації і пунктуації (позначення голосних і розташування наповнень).

Завдяки масоретам єврейська Біблія дійшла до нас у тому вигляді, якою ми знаємо її сьогодні. А текст на їх честь названий масоретським. Він відрізняється від кумранського.

Вимова

У біблійному івриті умовно можна виділити три види вимов: йеменську (вимова йеменських євреїв), сефардську (вимова португало-єврейської громади Амстердама і сефардо-єврейських громад світу) і ашкеназьку (вимова більшості єврейських громад Європи і Америки). Слова «сефарди» і «ашкенази» були запозичені із Біблії — у пророка Овдія в 20-му вірші йдеться про місто Сефарад, котре, як пояснюють єврейські коментатори, містилося на території Іспанії. Згадку про Ашкеназ знаходимо в Книзі Буття

10:3 і в пророка Єремії, де, відповідно до єврейської інтерпретації, йдеться про царство, розташоване на землі нинішньої Німеччини.

На початку Середньовіччя в Європі були два основні єврейські центри: Іспанія і Німеччина. Тому єврейське населення цих країн почало називатися сефардами

і ашкеназами. Вони відрізнялися не тільки говіркою, але й релігійними обрядами. Після переслідувань 1442 року в Іспанії, а потім і в Португалії сефардські євреї осіли в північній Африці, Туреччині (Стамбулі), Греції (Солуні), а також в Амстердамі. Через переслідування в часи хрестових походів ашкенази облаштувалися у Східній Європі — у Польщі.

Німецький гуманіст Рейхлін (1455-1522) пропонує ввести іврит для вивчення в університетах Європи. Вчителем іврит у Рейхліна був єврей-сефард, чия вимова відіграла вирішальну роль в поширенні мови в університетському середовищі. Цією граматику користувався також реформатор Лютер. Коли наприкінці XIX століття під впливом сіонізму євреї почали відновлювати іврит, постало питання про вимову. За наполяганням Єлієзера Бен Сгуди перевагу було віддано сефардській, хоч більшості єврейських іммігрантів — вихідцям із Східної Європи ближчою була ашкеназька.

Вагомим аргументом на користь сефардської став факт її вивчення в університетах Західної Європи, тобто її наукова основа. З цієї причини в Ізраїлі і сьогодні розмовляють, головним чином, сефардським івритом. Хоч до науки цей вибір не має ніякого відношення. Усе тому, що у Рейхліна вчителем був сефард, а не ашкеназі. Якою ж була вимова у Давида і Соломона — можна лише здогадуватися...

Найдавніший рукопис повної єврейської Біблії

В 1007 році відомий на той час торговельник і вчений Ошадд Га-Коен доручив соферу (переписувачу) Самуелю Бен Якову зробити копію Танаха (єврейської Біблії) зі всіма масоретськими примітками, символами і позначеннями. Проект, як ми назвали би створення такої книги, був завершений в 1009 році. Самуель працював над ним два роки.

За цей період на 491 аркуші грубого пергаменту (розміром 30x27 см) був написаний повний текст єврейської Біблії, споряджений горизонтальними і вертикальними полями, куди були винесені всі масоретські примітки (близько 60 000!), вміщено кілька релігійних віршів. Завершив усе акровірш, що склав його ім'я. Але й цього Самуеля було замало, і він прикрасив Біблію 16-ма чудовими ілюстраціями, які супроводжувались власноручно.

Відтоді й понині Ленінградський кодекс залишається найбільшою колекцією неопублікованих або поки що не опублікованих єврейських текстів початку середніх віків, які зберігаються в Російській державній публічній бібліотеці Санкт-Петербурга (колишній Ленінград) і вважаються перлиною зібрання Фірковича.

Авраам Фіркович (1786-1874 рр.) — поляк, торговельник і духовний лідер караїмів («протестантів» серед євреїв), подорожував з Каїру в Крим і назад і

виявив велике зацікавлення старовинними єврейськими манускриптами, які скуповував, де тільки міг. Нам нічого не відомо ні про попереднього власника, ні про вартість всієї колекції. Ми тільки знаємо, що він її купив. Пізніше він частково передав у дарунок, а частково продав колекцію Російській бібліотеці.

Факт раптової появи повного рукопису Старого Заповіту в чудовому стані (в основі якого лежав масоретський текст Бен Ашера) став бомбою, особливо для вчених, що займалися критичним дослідженням текстів єврейської Біблії. Хоч біблійні тексти сувоїв Мертвого моря на тисячу років старші за масоретський текст Бен Ашера, на жаль, вони не повні і не написані одною рукою.

Ім'я Бога в єврейській Біблії

На давньоєврейській Ім'я Бога записано так: ЙХВХ (Йод-Хей-Вав-Хей). Ці чотири букви ще називають «Тетраграмматон» (чотири букви Імені Бога). Це Ім'я Бога. Його власне Ім'я зустрічається в єврейській Біблії близько 7000 разів. Воно походить від давньоєврейського дієслова «хава» (хей-вав-хей), що означає «бути», як і дієслово «хайах» (хей-йод-хей). У Книзі Вихід 3:13-14 Бог відкриває нам Своє Ім'я: «І сказав Мойсей до Бога: «Ото я прийду до Ізраїлевих синів та й скажу їм: «Бог ваших батьків послав мене до вас», то вони запитують мене: «Яке Ім'я Його?». Що я скажу їм?». І сказав Бог Мойсеєві: «Я Той, що є». І сказав: «Отак скажеш Ізраїлевим синам: Сущий послав мене до вас». За аналогією з дієслівною формою «йехей» («я буду») деякі лінгвісти читають Його Ім'я як «Яхве» («Він буде»).

Але, по суті, ніхто достеменно не знає, як в оригіналі вимовлялося Ім'я Бога. У давньоєврейському Писанні, як ми вже згадували, не було голосних. Поки давньоєврейська (як і сучасний іврит) залишалася мовою розмовною, проблем не виникало. Про те, як правильно вимовляти це Ім'я, було відомо ізраїльтянам, і, побачивши його письмову форму, вони автоматично додавали голосні, яких не вистачало.

Однак ситуація ускладнилася з двох причин. По-перше, серед євреїв поширилася думка, що вимовляти Ім'я Бога вголос некоректно через побоювання порушити третю заповідь: «Не призивай Імення Господа, Бога твого, надаремно...» (2 М. 20:7). Тому було вирішено не вимовляти його взагалі. Така, можна сказати, гіперкоректність. Окрім того, з часом давньоєврейська мова виходила з ужитку. І істинне єврейське звучання Імені Бога було забуто.

Коли ж масорети підійшли до озвучення іврит, виникло питання, як вимовляти Ім'я Бога. Оскільки ні вони, ні хто-небудь інший не могли вимовляти Його Імені вголос, появилось ще одне запитання: а чи знають вони, як насправді його вимовляли? Врешті-решт було прийняте рішення: голосні звуки слова «Адонай» помістити при приголосних ЙХВХ, щоб нагадувати читачеві про необхідність виокористання слова «Адонай» («Всевишній Господь»).

Який найкращий переклад Імені Бога? «Тетраграмматон» в Септуагінті перекладають на грецьку словом «Κυριος» — «Господь». Єврейські перекладачі часто заміняють «Тетраграмматон» на «Ім'я Його» чи «Предвічний». У класичному перекладі це слово «Господь».

Справжнє значення

Іврит належить до семітської групи мов. Характерна особливість цих мов у тому, що практично кожне слово — це основа із трьох приголосних. Ця основа (корінь) є носієм (формою) корінного значення. Єврейська основа «сін-ламед-мем», наприклад, означає «бути досконалим». За допомогою голосних і додаткових приголосних утворюються слова, за смислом тісно пов'язані з коренем. Так від кореневого СЛМ утворилися слова:

СеЛеМ — мирна пропозиція; СаЛеМ — виручати з біди; СіЛЛуМ — оплата, винагорода; СіЛЛуМа — покарання; СаЛМуМ — підкуп, продажність; СаЛоМ — добробут; ЙруСаЛеМ — Єрусалим; СаЛоМо — земля миру

Сподіваюся, після цієї статті ви полюбите іврит!

Тана Лоббесто.

ЛЮБИ

Усім відомі слова, які в християнстві возвеличені в ранг заповіді: «Люби свого ближнього як самого себе». Але не всі розуміють, що це означає і як це застосувати на практиці.

Навіть ті, хто давно відвідує церкву, стикаються з розчаруванням через складність виконання цього, здавалося б, простого повеління Ісуса Христа.

Мабуть, цей принцип відомий не лише в християнських колах. З таким формулюванням налагодження відносин в суспільстві мало хто не погодиться. Усі з цим згодні, усі хочуть так жити, але, однак, здебільшого так не живуть, залишаються егоїстами, забуваючи про інтереси інших, стараючись догодити лише самому собі. Якщо навіть в нормальних ситуаціях інтелігентні, виховані і високоморальні люди намагаються дотримуватися цього принципу, то, потрапляючи в естремальні умови, «кожний рятується сам». На жаль, така природа людини, інстинкт самозбереження якої сильніший за будь-які духовні і моральні закони.

То неже це утопічна ідея, виконати яку неможливо? Ні і ще раз ні! Виконання цієї заповіді реальне. Проблема в тому, що люди не з того починають. Бо для того, щоб любити ближнього як самого себе, треба спершу полюбити себе.

Багато людей себе люблять так, що на інших у них вже не вистачає часу. Ці самозакохані «нарциси», окрім себе,

нікого навколо не помічають. Але, як парадоксально це не звучить, насправді в основі такого ставлення до себе лежить занижена самооцінка. Просто люди навчилися компенсувати це самолюбіванням і самозвеличенням. І ставитися до інших вони можуть добре лише коли ті їх хвалитимуть і возвеличуватимуть.

Деякі люди, натомість, більше себе ненавидять, ніж люблять. Вони не здатні думати про себе як про самодостатню особистість. Вони постійно незадоволені всім, що вони роблять і як виглядають. Не всі це показують на людях, але всередині вони повні обурення щодо самих себе.

І чи можуть такі люди любити ближнього як самого себе? Так, можуть. Саме як самого себе. А оскільки ні ті, ні інші себе по-справжньому не люблять, то, відповідно, до ближнього в них таке саме ставлення.

Що робити? Любити себе! Як? Про це трохи детальніше. Почати варто з прийняття любові — любові Бога. «Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?». Він

же промовив йому: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: «Люби свого ближнього, як самого себе». На двох цих заповідях увесь Закон і Пророки стоять» (Мт. 22:35-40).

Найперша заповідь говорить про любов до Бога. Якщо ми не виконаємо першу заповідь і не полюбимо Бога, то про любов до ближнього можна забути. Звісно, ми можемо прикидатися, що любимо людей, можемо демонструвати свою вихованість і високоморальність, але це буде не більше ніж гра, театральна вистава. Але кожного разу, коли опускатиметься завіса, ми з розчаруванням усвідомлюватимемо, що зробити це по справжньому не в змозі.

А щоб полюбити Бога, треба спершу прийняти Його любов. А Він навчить по-справжньому любити себе, щоб таку ж любов дарувати ближнім. Любїть — і любитимуть вас!

<http://mudreem.ru>

НЕ ЗАСМУЧУЙТЕ СВЯТОГО ДУХА

«І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу» (Еф. 4:30).

Грецьке слово *lupete*, перекладене як «засмучуйте», похідне від слова *lure*, що означає: біль, якого можуть завдати люди, що гаряче люблять один одного. Слово *lure* описує стан того з подружжя, хто виявив невірність іншого. Подружжя зрада завдає наймовірнішого болю, шокує, спустошує, ранить, викликає душевні страждання.

Це свідчить про те, наскільки цінує Святий Дух взаємостосунки з нами. Він гаряче любить нас. Він постійно думає про нас, бажає спілкування з нами, прагне бути поруч, хоче відкривати нам Себе.

Але коли ми поводитимось, як невірні, розмовляємо і чинимо, як невірні, — це спричиняє Святому Духу величезні страждання. Йому боляче і гірко. Коли ми свідомо чинимо неправильно, грішимо, ми змушуємо і Його бути присутнім при цьому, тому що Він живе в нас і куди прямуємо ми, туди йде і Він. Святий Дух привів нас до Христа. Тепер Він живе в нас, освячує

і зміцнює нас, завжди поруч з нами і готовий прийти на допомогу, як тільки ми їй потребуватимемо. І коли ми свідомо грішимо, це дуже Його засмучує.

Як одному із подружжя боляче, коли він дізнається, що його зрадили, так і

Святий Дух страждає, коли ми безчестимо Його присутність в нашому житті.

Нам треба усвідомити, наскільки дорогоцінною присутність Святого Духа у нас, і шанувати Його святим, праведним життям.

ЛАНЦЮЖОК

Брайян їхав пустинною дорогою. Раптом він побачив на узбіччі загложлий «Мерседес». У ньому розгублено сиділа літня жінка. Він зупинився, вийшов зі свого старенького «Понтіака» і попрямував до неї.

— Мене звуть Брайян Андерсон, — відрекомендувався він. — Я вам допоможу. Пересядьте поки-що в мою машину, там вам буде тепліше.

Оглянувши авто, він зрозумів, що в машині тріснуло колесо. Жінка ніяк не змогла б справитися з проблемою сама. І Брайян взявся за роботу. Помінявши колесо, молодий чоловік задоволено усміхнувся.

— Скільки я вам винна за роботу? — запитала жінка.

Брайян відповів: «Ви мені нічого не винні. Я просто допоміг у скрутну хвилину тому, хто цього потребував. Адже тільки Бог знає, скільки разів мені самому допомагали в минулому люди. Якщо вам справді хочеться мені віддячити, то наступного разу, коли побачите когось в біді, допоможіть тій людині і тоді згадайте про мене».

Жінка подякувала і сіла в автомобіль. Через кілька кілометрів вона побачила ресторан. Зайшла до нього, щоб зігрітися і перекусити.

Офіціантка, яка обслуговувала її, привітно усміхнулася, хоча видно було, що вона весь день на ногах. Але ні робота, ні вагітність, ні щоденні клопоти не позбавили її привітності.

Закінчивши вечеряти, жінка розплачувалася за вечерю банкнотою вартістю

100 доларів. Поки офіціантка ходила за здачею, дама швидко покинула ресторан. Повернувшись, офіціантка виявила, що жінка зникла. Вона помітила на столі записку. Сльози покотилися їй з очей, коли вона прочитала написане: «Ви мені нічого не винні. Я просто пройшла мимо. Хтось допоміг мені сьогодні так само, як я це роблю для вас. Якщо ви справді хочете віддячити мені, то все, що треба для цього зробити, — не дозволяти цьому ланцюжку любові закінчитися на вас».

Під серветкою на столі лежали ще чотири банкноти по 100 доларів. І як тільки та старша пані могла дізнатися, наскільки потрібні були гроші їй і її чоловікові?

Вдома молода жінка, притулившись до чоловіка, ніжно поцілувала його і тихо сказала: «Усе буде добре! Я люблю тебе, Брайяне Андерсоне».

РАДІСТЬ ДОСКОНАЛА

Якось взимку святий Франциск Асизький ішов з братом Левом з Перузи в Порціонкюль. Було дуже зимно, і вони тремтіли від холоду. Франциск покликав Лева, що йшов попереду, і сказав:

— О брате Леве, допоміг би Бог, щоб наші брати подавали по всій землі приклад святого життя. Запиши, однак, що не в цьому радість досконала.

Пройшовши трохи далі, Франциск знову покликав Лева і сказав:

— І запиши ще, брате Леве, що коли наші брати будуть зіцлювати хворих, виганяти демонів, робитимуть сліпих зрячими чи будуть воскрешати тих, що чотири дні тому померли, — і в цьому не буде радості досконалої.

Пройшовши ще трохи, Франциск продовжив:

— Запиши ще, брате Леве, що коли б наші брати знали всі мови, всі науки і всі Писання, коли б вони не лише про рокували про майбутнє, а й знали б усі таємниці душі, — запиши, що і в цьому нема радості досконалої.

Зробивши кілька кроків, Франциск знову покликав Лева і сказав:

— І ще запиши, брате Леве, овечко Божа, що коли б ми навчилися говорити мовами ангельськими, знали би усе про

зорі, якщо б нам відкрилися всі скарби землі і ми пізнали б усі таємниці життя птахів, риб, тварин, людей, дерев, каміння, вод, — запиши, що й це не було би радістю досконалою.

За мить Франциск знову покликав брата Лева:

— Запиши ще, що коли б ми були такими проповідниками, що повернули би всіх поган у віру Христа, — і в цьому не було б радості досконалої.

Тоді брат Лев звернувся до Франциска:

— У чому ж, брате, радість досконала?

І Франциск відповів:

— А ось у чому. У тому, що коли ми нарешті прибудемо до Порціонкюля, брудні, мокрі, скоцюрблені від холоду і голодні, і попросимо впустити нас, а сторож скаже: «Чого ви, волоцюги, вештаєтесь по світу, спокушуєте народ, крадете милостиню в бідних людей! Забирайтеся звідси!» і не відчинить нам; і якщо ми тоді не образимося і зі смиренням і любов'ю подумаємо, що сторож має рацію. І мокрі, холодні і голодні залишимося в снігу і воді до ранку без жодного нарікання на сторожа — лише тоді, брате Леве, буде радість досконала.

ПРИТЧІ

ПРОСТО НОСИ ВОДУ

Якось Бог довірив одному своєму служителю роботу. Він дав йому насіння і сказав посіяти його на полі. Після цього служителю було доручено щоденно носити туди воду і поливати все поле.

Він старанно робив це багато тижнів. Його плечі стали натрудженими від коромисла. Щоденно чоловік повертався додому втомленим. Спочатку він робив це з великою радістю, усвідомлюючи, що цим служить Богові. І очікував, що ось-ось з того насіння виростуть чудові квіти. Але минули травень, червень, липень, серпень — а поле лише поросло бур'яном. І тепер чоловік повертався додому не просто знесиленим, але й з почуттям, ніби день минув марно.

А сатана помітив, що в чоловіка змінюється настрій, і взявся нашіптувати йому:

— Ти вже так давно носиш цю воду, а все марно! Навіщо ти так себе нищиш? Адже це просто безглуздо! Займися чимось іншим, більш плідотворним.

Таким чином він навів чоловікові, що його старання безплідні і що він невдаха. Ці думки відбили в чоловіка бажання продовжувати доручену йому роботу. «Навіщо так обтяжуватися, — думав чоловік. — Я так довго працював з усіх сил, а результату не видно. Відтепер не буду перевтомлюватися, буду носити менше води».

Подумавши так, він все-таки вирішив звернутися до Бога в молитві і розповісти Йому про свої переживання:

— О Господи, я так довго і завзято служив Тобі, я вкладав усі свої сили, щоб виконати завдання, яке Ти мені доручив. Але досі, хоч минуло стільки часу, я не зумів виростити на своєму полі ні єдиної квіточки. Що я роблю не так? Чому в мене нічого не виходить?

Тоді Бог відповів йому з розумінням і співчуттям:

— Друже! Коли Я запропонував тобі це служіння, ти одразу ж погодився. Я сказав, щоб ти носив воду стільки, скільки в тебе вистачить сил — і ти робив це. Я ніколи не говорив, щоб ти будь що виростив ціле поле квітів. Чому ж зараз ти приходиш до Мене засмучений, думаючи, що підвів

Мене? Хіба це так? Подивися на себе. Ти став таким сильним і спритним. Твої руки стали міцнішими, а ноги — витривалішими. Завдяки постійним зусиллям ти став сильнішим, і твої можливості сьогодні набагато перевищують ті, котрі в тебе були до початку роботи. Тепер ти знаєш, як треба поливати, щоб не розмивати ґрунт і щоб води вистачило всюди.

Так, ти справді не виростив квітів, але Я очікував від тебе, у першу чергу, не цього, а послуху, віри і надії на Мене. І ти це робив. Я задоволений тобою. І тому завтра на твоєму полі розквітнуть перші квіти. Ти просто не помітив, як серед бур'яну виткнулися їх паростки з пуп'янками.

